

Número 25 → hivern de 2004

nexe

Revista de l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

Notícies pàgina 7

El camí cap a la Borsa de Treball de l'AAAUPF

Cuina pàgina 18

Dels llegums i altres qüestions

Art pàgina 22

L'exposició 'Exp-36. Edats. Infància'

Universitat pàgina 3

Nova fornada de graduats

FOTOGRAFIA D'EVA GUILLAMET (CEDIDA PER LA UPF)

notícies

- 3 Acte de graduació**
Amb una crònica de Marta Pou
- 4 Notícies**
Avantatges comercials, etc.
- 5 Aules obertes de màrqueting**
- 6 Cicle de curts de l'Associació**
Amb una crònica de Griselda García
- 7 Campus treball (1)**
Article sobre la Borsa de Treball de la UPF, per Pau Fernández, cap de l'OIL

opinió

- 8 Entrevista**
Glòria-M. Montanyà parla amb Joanpere Massana i Big Mama
- 10 Pont aeri**
Experiència madrilena de Ferran Simarro i Antoni Martínez
- 11 Pompeu i Fabra Associats**
Com es trobar la primera feina
- 12 Roger de Llúria**
De festes majors i altres assumptes
- 13 El pacte tripartit**
Anàlisi electoral d'Andrés Orté

els antics alumnes

- 16 Vincles**
Continua la cadena d'antics alumnes
- 17 Ni blanc ni negre**
Sobre el País Basc
- 18 Cuina**
Montse Vives parla dels llegums
- 19 Cuina**
Crítica del Restaurant Tàbata
- 20 Teatre**
David Rodríguez, sobre l'obra *Primera Plana*
- 21 Viatges d'estar per casa**
Màrius Comorera marxa a Dorres
- 22 Art**
David Álvarez, curador d'una exposició d'art sobre la infància
- 23 ?**
Un article anònim sobre Espanya
- 24 Cultura temàtica**
Núria Olaria i l'*American Way of Life*
- 26 Nico**
Internet per la llum
- 27 La llei de Murphy**
Algunes preguntes sense resposta

l'editorial Benvinguts graduats del 2003!

el contraeditorial Benvingudes!

Aquesta és la primera vegada que arriba la revista **nexe** (revista de l'Associació d'Antics Alumnes de la Pompeu Fabra) als graduats de la promoció del 2003. Convé destacar que solament us n'arribaran gratuïtament tres números més, els corresponents a primavera, estiu i tardor. No obstant això, si us associeu (omplint la butlleta de la darrera pàgina o a la nostra pàgina web) podreu rebre els números següents, a més de disposar de tots els avantatges que proporciona l'estar associat, com podreu veure aquí mateix o a la mateixa web.

Per aquells que no la coneixeu, l'Associació va néixer fa vuit anys gràcies al treball d'un grup d'antics alumnes. Està gestionada pels propis exalumnes amb el seu esforç voluntari sense cap mena de contraprestació. Això la diferencia de la de la Universitat de Barcelona i la Universitat Autònoma, que depenen del rectorat i són gestionades per les pròpies Universitats. El nostre objectiu principal és mantenir el contacte

Benvolgudes recentment graduades, un any més ens omple de joia i pregona emoció veure com els nous graduats vénen a l'AAUUPF amb la il·lusió de contribuir a fer un món millor, per ells mateixos (no com la meua àvia, que recicla desinteressadament, pensant en els que vindran, i no en els que treuen profit del seu treball no remunerat).

Els nous graduats volen continuar gaudint de la magnífica biblioteca, que té un fantàstic fons sobre religions, molt indicat per combatre la manca de fe de principi de mil·lenni; volen continuar usant les sales d'informàtica, l'aula de teatre, anar al cinema gratuïtament, al teatre amb descomptes, que el Banc Sabadell els pagui la quota de soci, que la Caixa Catalunya no els cobri la comissió de manteniment de la llibreta. Continuar les rutines de la vida universitària i, si no és molt demanar, també trobar feina.

I les noves graduades? Doncs també. Però a elles semblen no interessar-los massa els *role-plays* que es juguen a la Junta i la cúpula directiva de l'Associació, el *networking* els sembla una quimera i el poder no

dels graduats amb la UPF i oferir serveis als socis.

Per assolir aquest objectiu necessitem la vostra col·laboració i el suport a les iniciatives que es prenen a la Junta Directiva. Per aquest any està previst fer la segona edició de la Setmana de Màrqueting i, com a novetat, s'està preparant el Dia del Graduat, que pretén ser un lloc de trobada dels gairebé 13.000 graduats de la UPF, així com una retrobada amb la Universitat per aquests. També s'està treballant en l'accés al campus global per part dels antics alumnes, la borsa de treball, un directori d'associats que permeti interconnectar tots els membres de l'AAUUPF, i nous cursos, noves activitats i més descomptes comercials.

Aquesta Junta Directiva està oberta a totes les propostes que vulgueu realitzar. Per fer-ho, poseu-vos en contacte amb la Secretària Tècnica de l'Associació per telèfon, e-mail o presentant-vos al despatx. D'aquesta manera, farem l'Associació que tots volem.

els interessa. Tot això ho deixen per als seus mascles. Elles tenen prou amb la feina, la casa, el master i els nens. Perquè, desenganyem-nos, ni que no en tinguin, de nens, són una de les seves excuses preferides, especialment quan parlen «en general» o de «la societat», fantasmes que tot ho embelleixen. Recordeu el disc *Las chicas al poder* del grup **Belle Pop?**

Manuel Díaz Prieto, a l'article *Viva el 2004*, publicat el proppassat 14 de desembre de 2003 al *Magazine de La Vanguardia*, vaticinava per al pròxim any «un mundo en el que las mujeres marquen finalmente la ruta: pues aunque su número siga siendo escaso en las cúpulas directivas, están a punto de ganar la batalla de las pautas culturales.»

Algú s'ho creu? Si així és creem, potser, seccions de cultura, cooperació, solidaritat, cuina, costura, en definitiva, una secció femenina, la SFAAUUPF que pugui oferir a les nostres graduades alguna cosa amb la que identificar-se. I no els demanem mai més que prenguin responsabilitats en la societat civil, que això és cosa d'homes, ja ho hem entès.

Un nou acte de graduació

EVA GUILLAMET

UPF

El passat dia 2 de desembre, va tenir lloc l'acte acadèmic de graduació, que com ja és habitual es va celebrar al Palau de la Música Catalana.

Prop de 1.500 graduats van recollir el diploma que acredita l'acabament dels estudis.

Per primera vegada van ser presents les primeres promocions d'estudiants de les llicenciatures en Biologia, Ciències del Treball i d'Enginyeria en Informàtica.

L'acte, que es va organitzar en tres sessions, va ser conduït per la periodista **Sílvia Còppulo**, professora de la UPF.

La primera sessió va tenir lloc a les 17.30 h amb la participació dels graduats de Periodisme, Humanitats, Traducció i Interpretació, Comunicació Audiovisual, Enginyeria en Informàtica i Enginyeria Tècnica en Informàtica de Sistemes. A les 19.30 h van participar els estudis de Dret, Ciències Polítiques i de l'Administració, Ciències del Treball,

Gestió i Administració Pública i Relacions Laborals. Finalment va tancar l'acte la sessió de les 21.45 h, amb la partici-

pació dels graduats en Administració i Direcció d'Empreses, Economia, Biologia i Ciències Empresarials.¶

La presentadora de l'acte, Silvia Còppulo, parla al públic a la primera de les tres sessions de l'acte

El salt sense xarxa

MARTA POU

El passat dia 2 de desembre vam celebrar l'esperat Acte de Graduació, que posava punt i final a la nostra etapa universitària. De les tres sessions en què es va dividir aquest, als Llicenciats en ADE, juntament amb Economia, Ciències Empresarials i Biologia, ens va tocar l'últim torn.

Vestits per l'ocasió i amb els nervis a flor de pell, els meus pares i una servidora vam arribar al Palau de la Música mitja hora abans del previst. Això ens va permetre presenciar el degoteig de diplomats que anaven deixant els seus familiars i acompanyants a la porta del davant, per anar sols cap a la del darrera, on ens trobaríem amb l'enrenou provocat pel retrobament d'antics companys.

La crònica

Poc a poc, vam anar entrant i ens van donar un paperet amb les instruccions pels nostres moviments durant la sessió; tot era molt senzill, només calia que t'aixequessis quan ho fes el del teu costat i, un cop a dalt de l'escenari, et dirigissis cap a la persona que t'havia de donar el diploma.

Un cop vam estar dins del Palau, el fet de que ens concentréssim tots en pocs metres quadrats va fer difícil que ens asseguéssim, calia informar-se de la nova vida dels companys. Passats uns minuts, el galliner es va calmar, es van tancar els llums i va començar la sessió.

Després de la presentació, hi va haver l'actuació del cor,

amb unes cançons de temàtica no precisament gaire catalana, tot s'ha de dir. I a continuació, l'Excel·lentíssima i Magnífica senyora Rectora ens va explicar les excel·lències de l'entitat bancària gràcies a la qual aquell acte havia estat possible. Acabada la publicitat, el Degà de la facultat de Ciències de la Salut i la Vida va fer la seva lliçó de

comiat, sota del nom *Salt sense xarxa*, fent especial esment als estudiants de Biologia. I fet el parlament, va arribar el torn dels primers estudiants de la promoció. Què ens ha passat, noies? On és la igualtat? No deien que nosaltres érem més aplicades que ells? Doncs la

realitat va ser que tots quatre eren nois.

Seguidament, comença la cursa, finalment el de la teva esquerra s'aixeca, tu també. Dónes la volta ràpidament per darrera del públic fins a ser al costat de l'escenari, és el teu

moment, surts quan diuen el teu nom o el diuen quan ja t'han donat el diploma. Decididament, la veu de la **Sílvia**

no es coordina gaire amb els nostres moviments, i gràcies a les presses i els flaixos, acabem xocant els uns amb els altres davant de tots els espectadors. Tot i això, ja som oficialment uns titulats universitaris.¶

{Marta Pou, *Economia* 2003}

“Va arribar el torn dels primers de la promoció. Què ens ha passat, noies? On és la igualtat?”

Turistes a un dels passadissos de L'Aquàrium de Barcelona

La UPF es promociona a secundària i batxillerat

DAVID RODRÍGUEZ

La Universitat ha creat un programa de promoció per als estudiants als centres de secundària i batxillerat amb l'objectiu de captar nous alumnes. La particularitat d'aquest nou programa és que els promotors són membres de la comunitat universitària i alhora exalumnes d'aquests centres. Amb això es pretén que els estudiants tinguin una informació més propera i adaptada a les particularitats dels seus centres.

Tot i que les dades de preinscripcions continuen essent molt bones, la creixent competitivitat entre universitats i el descens demogràfic ha obligat a prendre mesures més proactives per evitar quedar endarrerits en un futur.

El programa ha tingut una excel·lent acollida entre els membres de la comunitat universitària. A hores d'ara ja hi ha un bon nombre de promotors, molts d'ells estudiants, segons ens ha comentat la responsable del projecte, **Cristina Oliva**.

El programa de promoció també està obert a exalumnes de la UPF. Si esteu interessats en participar-hi, feu-nos-ho saber (antics.alumnes@upf.edu o 93 542 27 59).

L'Aquàrium, el RACC, l'EVIU i Roc Blanc s'afegeixen a l'oferta existent Nous avantatges comercials

REDACCIÓ L'AQUÀRIUM DE BARCELONA.

L'Associació ha arribat a un acord amb L'Aquàrium de Barcelona a través del qual els associats, quan s'identifiquin amb el carnet, podran gaudir d'un *descompte del 10%* sobre el preu de l'entrada. L'oferta només és vàlida fins al 30 d'abril del 2004 i no és acumulable amb d'altres promocions.

RACC. Un conveni signat amb el Reial Automòbil Club de Catalunya (RACC) permet des d'ara que els membres de l'associació obtinguin condicions especials en inscriure's en qualsevol autoescola del

RACC per obtenir el permís de conducció de les classes A i B. En concret, tindran un *20% de descompte* en l'import de la matrícula.

A més, una vegada aconseguit el carnet, si volen associar-se al RACC, la quota d'entrada i la del primer any seran gratuïtes.

EVIU. L'Escola Virtual d'Idiomes per a Universitaris ofereix als associats serveis d'aprenentatge d'idiomes a preus realment econòmics.

GRUP ROC BLANC. Aquest acord permet els associats gaudir d'un *10% de descompte* als

seus hotels, centres termals i programes de golf i esquí.

Per tal de beneficiar-se de l'avantatge és imprescindible realitzar una reserva directa prèvia a l'hotel escollit mencionant com a referència de l'acord «**Abonament Fidelitat-Col·lectiu 2004/116**», i identificar-se amb el carnet d'associat a l'arribada a l'hotel.

Podeu aconseguir més informació sobre aquests avantatges i tots els altres (veure pàgina 14) a la web de l'associació: www.anticsupf.net o via email:

antics.alumnes@upf.edu
o per telèfon: 93 542 27 59 ¶¶

L'Associació busca un organitzador!

FRANCISCO JOSÉ MOYA

L'AAAUPF està començant a preparar la primera **diada del graduat**, que es farà a la tardor d'aquest any.

Serà un acte multitudinari i multidisciplinari, en el qual es desenvoluparan un bon grapat d'activitats.

Tot està encara en una fase molt primària, però la Junta

Directiva de l'Associació ha decidit que cal buscar un coordinador de l'activitat, algú que s'encarregui dels preparatius, de negociar amb la UPF i empreses...

Mitjançant el *NexeNews* es concretarà el perfil que es busca, les obligacions i quina serà la retribució. Estigueu atents! ¶¶

Sisena aportació anual de l'Associació a la Biblioteca

MARÍA JOSÉ CARBAJO

Per sisè any consecutiu, l'Associació ha col·laborat econòmicament amb la biblioteca de la Universitat Pompeu Fabra. La primera aportació de l'Associació a la biblioteca de la UPF va ser al gener de l'any 1998.

La quantitat correspon al 10% de les quotes dels nostres

associats i està destinada a contribuir al manteniment i creixement del fons bibliogràfic de la biblioteca de la UPF.

Durant aquest any, l'aportació que s'ha realitzat a la Biblioteca ha augmentat significativament degut a l'increment del nombre d'associats i ha ascendit fins a la quantitat de 2.061,02 euros. ¶¶

Una invitació a les aules obertes de màrqueting del curs 2003-2004

Les sessions es realitzaran cada dimecres del segon trimestre

ANTONIO LADRÓN DE GUEVARA
MIQUEL BESTRATÉN

Us invitem a participar durant aquest primer trimestre de l'any a l'**Aula Oberta de Màrqueting**. A través d'ella, es vol apropar als alumnes de la llicenciatura i diplomatura de l'àrea d'Empresa i a la resta de la comunitat universitària a les experiències de màrqueting d'empreses de diversos sectors.

Aquest esdeveniment és completament gratuït. Es faran diverses sessions de l'Aula Oberta i és previst que siguin els dimecres de 18.30h a 19.30h, horaris compatibles amb els d'estudis.

Les sessions formen part de la unió d'esforços de l'Associació d'Antics Alumnes de la UPF i de l'àrea de comercialització del Departament d'Economia i Empresa per apropar el món empresarial a la comunitat universitària, tant d'alumnes com exalumnes.

En aquesta línia també s'hi sumaran d'altres projectes, com la **2a Setmana de Marketing 2004**, programada per la setmana del 12 al 16 de juliol de 2004. Els organitzadors estan treballant per reunir 30 empreses de 10 nous sectors. Vist l'èxit de la **1a Setmana del Marketing 2003**, s'ha programat com un acte anual on a més a més els assistents poden fer arribar el seu CV a les empreses participants. Us esperem en els dos actes! ¶

{Antonio Ladrón de Guevara és professor titular de l'àrea de Comercialització del Departament d'Economia de la UPF.

Miquel Bestratén és cap de l'àrea de Marketing de l'AAAUPF}

EL PROGRAMA

Les sessions són sempre en dimecres, de 18.30 h a 19.30 h, a l'aula 40.Soz de l'edifici Roger de Llúria

14 de gener MÀRQUETING ECOLÒGIC → PONENT: Sr. Xavier Sabaté, X3 Estudis Ambientals → MODERADOR: Sr. Carles Morant, Jove Empresa Fabra.	21 de gener MÀRQUETING DE STORE MULTIMARCA → PONENT: Sr. Jucla, Director de Tiendas JUCLA y Franquicias Lacoste → MODERADOR: Sr. Gerard Uson, àrea de màrqueting de l'AAAUPF.	28 de gener MÀRQUETING D'ELECTRODOMÈSTICS → PONENT: Sr. Óscar Royo, director de compres de Miró → MODERADOR: Sr. Jordi Bou, Jove Empresa Fabra.
4 de febrer MÀRQUETING DE BROKER D'ASSEGURANCES → PONENT: Sra. Mònica Ribé, directora de màrqueting de Ribé Salat. → MODERADOR: Sr. J. Luis Crespán, àrea de comercialització del Departament d'Economia i Empresa de la UPF.	11 de febrer MÀRQUETING SOCIAL → PONENTS: TMB, Fundació ACIDH i Timberlan → MODERADORA: Sra. Sara Ferret, Jove Empresa Fabra.	18 de febrer MÀRQUETING ESPORTIU → PONENT: Sr. Ferran Soriano, director d'operacions del FC Barcelona. → MODERADOR: Sr. Antonio Ladrón de Guevara, àrea de comercialització del Departament d'Economia i Empresa de la UPF.
25 de Febrer 2004 MÀRQUETING DIRECTE 1 → PONENT: Sr. Juan López-Sanz, adjunt al departament comercial del Círculo de Lectores. → MODERADORA: Sra. Elisabeth Cañas, àrea de màrqueting de l'AAAUPF.	3 de març MÀRQUETING DIRECTE 2 → PONENT: Sr. Ferran Ferrer, director de màrqueting de CEAC i Home English → MODERADORA: Sra. Mònica García-Perrote, àrea de màrqueting de l'AAAUPF.	10 de març MÀRQUETING FERIAL → PONENT: Sra. Inés Arteaga, directora de Barcelona Negocis i Franquícies → MODERADOR: Sr. Jordi Garolera, àrea de comercialització del Departament d'Economia i Empresa de la UPF.

Una imatge d'una aula oberta sobre màrqueting feta el curs 2002-2003

D.R.

Èxit del cicle de curts de l'Associació

ANDRÉS RAMÓN LLULL

L'Associació d'Antics Alumnes va celebrar la setmana del 28 al 31 d'octubre el I Cicle de Curts i Conferències de Drets Humans, amb la col·laboració del departament de Periodisme i Comunicació Audiovisual, i com activitat paral·lela a la secció no competitiva del Festival Internacional de

Cine i Drets Humans a la sala d'Actes de l'edifici de Rambla Santa Mònica.

Al Festival de l'Associació, s'han tractat temes com els drets de la dona, els drets dels immigrants, els drets de la infància i els drets de la salut. La proposta consistia en passar un curtmètrage i més tard fer una taula rodona per parlar

d'aquests temes. Per aquestes han passat destacats membres del món institucional, món acadèmic, ONGs i partits polítics. L'objectiu del Festival és mostrar els problemes de la societat en què vivim a través del cinema. El Festival va ser completament gratuït i l'entrada era lliure. ¶

{Andrés Ramón Lull, GAP 1998}

F.J.M.

Un moment de la segona sessió del cicle de curts, dedicat al dret d'admissió i la immigració, moderada per Salvador Alsius

La sida, un problema que va a més

GRISELDA GARCÍA

El curtmètrage sud-africà *The sky in her eyes* gira entorn del dret a la salut i presenta una nena que queda òrfena després que la seva mare mor de sida, i que, malgrat la soledat i la discriminació de què és objecte, recupera l'alegria gràcies a l'amistat d'un nen que accepta de jugar amb ella.

A la conferència hi van participar cinc ponents: **Vicenç Navarro**, catedràtic de Polítiques Públiques i Socials de la UPF, que va afirmar que el problema dels països subdesenvolupats és la complicitat dels seus grups dominants i els dels països rics, influenciats per les indústries farma-

La crònica

cèutiques, que estableixen preus excessivament alts pels medicaments. Pel que fa a **Ester Vallès**, de l'ONG Clam per la Dignitat, va exposar que a Sud-Àfrica la igualtat d'oportunitats no és tal, ja que no tothom té recursos per accedir al mateix.

El tercer ponent, **Mawa Ndiaye**, agent de salut, va insistir en el fet que el dret als fàrmacs no és real a molts països africans i va afirmar que cal prendre mesures urgents, perquè la sida ja és un problema de salut pública a molts d'aquests països. A continua-

ció, **Laura Mascarella**, antropòloga i infermera, va exposar la seva experiència en l'estudi de la percepció de la sida pels africans. Així, va insistir en el fet que la malaltia és un tabú en moltes cultures africanes, i que els governs l'intenten ocultar. Per últim, **Joan García**, vicepresident de *Medicus Mundi* a Catalunya, va mostrar dades de la situació real de la sida al món: el 2001, morien tres milions de persones de sida, la majoria a l'Àfrica, xifra que superava les previsions de l'ONU. Pel que fa a les teràpies, Joan García exposava que tenen un cost superior al que hi destinen alguns governs sub-saha-

rians, i que l'increment d'infectats fa que cada cop hi hagi menys metges, nens escolaritzats i mestres. Segons el ponent, l'única solució és la intervenció dels governs, que ja han fet avenços en alguns països. A la taula rodona es van ampliar alguns dels punts exposats i Mawa Ndiaye va explicar un fet esperançador: en països com el Senegal i Uganda, la comunitat autòctona s'ha mobilitzat per organitzar sessions de formació i prevenció de la sida, cosa que ha fet disminuir sensiblement el nombre d'infectats i ha reduït el tabú entorn de la malaltia. ¶

{Griselda García, Traducció 1999}

La novetat que us presentem no és una novetat en sí, però per als socis de l'AAAUPF és una bona notícia. Ens explicarem: la Borsa de Treball de la Universitat finalment ha estat oberta també als ex alumnes associats. En Pau Fernández ens en fa cinc cèntims.

Campus treball (1)

Ara fa deu anys, amb la primera promoció de graduats de la UPF, l'any 1994 s'editava el primer *Llibre de Currículums dels Graduats de la UPF*. Es tractava d'un instrument que volia donar a conèixer els perfils professionals dels titulats de la Universitat i facilitar-los la incorporació al món laboral. Durant un període de quatre anys, aquesta publicació que recollia els currículums dels graduats de cada promoció es va enviar anualment als responsables de recursos humans d'unes 1.900 empreses i institucions.

L'any 1997, la UPF va fer una aposta decidida per oferir a les empreses un nou accés a la borsa de treball mitjançant una aplicació informàtica que es podia consultar a través d'internet, i abandonà l'edició en suport paper d'aquesta publicació.

Amb aquesta nova eina s'aconseguia una triple millora que repercutia favorablement en els seus diferents usuaris:

A. Els graduats podien introduir, actualitzar, realitzar consultes i imprimir el seu currículum des de qualsevol punt de connexió a internet i, a més, fer-ho en tres idiomes: català, castellà i anglès.

B. Les empreses podien realitzar recerques entre els currículums dels titulats de la UPF i seleccionar els perfils més adequats a les seves necessitats de personal.

C. La Universitat disposava d'una nova eina de suport que permetia automatitzar alguns dels processos de la recerca i millorar en la personalització del servei que s'ofereix a l'empresa.

La nova aplicació

Amb l'inici d'aquest curs 2003-04, la Universitat ha donat un pas endavant. Amb el suport econòmic del Consell Social de la Universitat neix una nova aplicació, **Campus Treball**, amb la voluntat de convertir la UPF en un dels centres de referència per al món empresarial a l'hora de reclutar professionals per a les seves organitzacions.

Aquesta aplicació ha estat dissenyada d'acord amb els serveis d'orientació i inserció professional que ofereix la UPF des de l'any 1994 i es tracta d'una eina que gestionarà globalment la borsa de treball i el servei de pràctiques professionals de la Universitat.

Campus Treball segueix oferint la possibilitat de publicar a internet els currículums dels graduats (quan un titulat introdueix les seves dades a l'aplicació, l'Oficina d'Inserció Laboral valida el contingut del seu currículum i el publica posteriorment al web de la Universitat). El currículum pot ser actualitzat/modificat per l'interessat sempre que ho desitgi i es pot imprimir –a part dels tres idiomes– en tres

Imatge d'una prova de portada del nou Campus Treball

formats de sortida diferents, incloent-hi un model pensat especialment per als graduats sèniors, amb una trajectòria professional més extensa. La Universitat és la responsable de vetllar per la confidencialitat de les dades personals, que només es faciliten a empreses o institucions, prèviament identificades, que acrediten una oferta de treball.

La nova aplicació, però, amb un disseny i una navegació totalment renovats, incorpora també noves funcionalitats *on line* que facilitaran la tasca a les empreses, com ara la possibilitat de registrar-se i poder fer un seguiment individualitzat de cada oferta de treball, consultar en qualsevol moment els currículums rebuts, actualitzar l'estat de cada procés de selecció, veure el seu historial d'ofertes, o simplement demanar que sigui l'Oficina d'Inserció Laboral qui s'encarregui de tot el procés.

Els responsables

En el projecte han participat de forma activa:

1. L'Oficina d'Inserció Laboral, revisant els seus serveis i processos per oferir un nou model de gestió coordinat amb els que ofereixen l'Institut d'Educació Contínua (IdEC) i l'Escola de Comerç Internacional (ESCI).

2. El Servei d'Informàtica de la UPF, encarregat de l'anàlisi tècnica, desenvolupament del software i programació de l'aplicació.

3. La Comissió de Promoció del Consell Social, que centra el seu treball en actuacions concretes que repercuteixin en la promoció i millora del grup UPF.

4. L'Associació d'Antics Alumnes de la UPF. Cal remarcar la importància d'aquesta col·laboració perquè, fruit d'aquest acord, a partir d'aquest any el servei de borsa de treball es farà extensiu a tots els membres de l'Associació, més enllà de les tres darreres promocions que es gestionen actualment. Aquest fet, unit a l'aprofitament de la xarxa de contactes de l'Associació, contribuirà a ampliar el servei de la borsa de treball cap a un model que també ofereixi noves oportunitats als perfils més sèniors.

En el proper número de **nexe** veurem amb més detall algunes de les opcions que ofereix Campus Treball i navegarem amb diferents perfils d'usuari (graduats, empreses...) per presentar-vos algunes de les seves noves funcionalitats.¶

{Pau Fernández és cap de l'Oficina d'Inserció Laboral de la Fundació Universitat Pompeu Fabra}

Bicefàlia cultural

Us presentem una bicefàlia cultural; per una banda, les reflexions d'un jove pintor-escultor lleidatà, en Joanpere Massana i, per l'altra, l'experimentació del blues català amb la Big Mama i en Joan Pau Cumellas. Per **Glòria-M. Montanyà**, cercadora de cinquena essència

JOANPERE MASSANA

De quines influències beuen les teves obres?

De tot. Quan més temps passa més t'adones que tot t'influència i tot és important. És la famosa frase que sempre dic: «**per vomitar cal menjar abans**». És a dir, que és important menjar molt i tenir disciplina. Em pot influir des de **Bernini**, passant per l'art contemporani més actual, fins l'art més primitiu. Això crec que és important quant a l'Art. Però també crec que un artista ha de beure molt del que són les idees, de la filosofia, de la literatura, de les imatges constants, dels viatges... O del dia a dia amb la gent. Tot això t'omple. Crec que s'ha de recollir de tots els costats sense cap mirament de cap mena. I de fet és això. Són aquestes ganes de viure, de menjar i de tastar-ho tot.

Què valores més, de poder sortir a fora?

El que m'està passant és aquella famosa frase que *Nadie es profeta en su tierra*. Tant a França, com a Itàlia i ara a Alemanya hi ha interès per l'obra. Però, a més, no és interès comercial, sinó que és interès estètic, interès conceptual. És a dir, trobes gent que es mira la teva obra amb uns ulls molt diferents de com s'ha observat fins ara aquí. Aquí la gent es mira l'o-

bra d'una manera més superficial i més per sobre. M'agrada, no m'agrada i aquest és una mica el criteri. Em sembla que estem encara una mica endarrerits, perquè potser ens mirem massa el malic, en aquest país; a vegades som un poc endogàmics. Els francesos et saben vendre molt bé el seu, els italians saben molt bé vendre't allò seu, tots els països saben vendre allò seu! Mira com els americans saben vendre una tendència! En canvi, aquí sembla que anem una

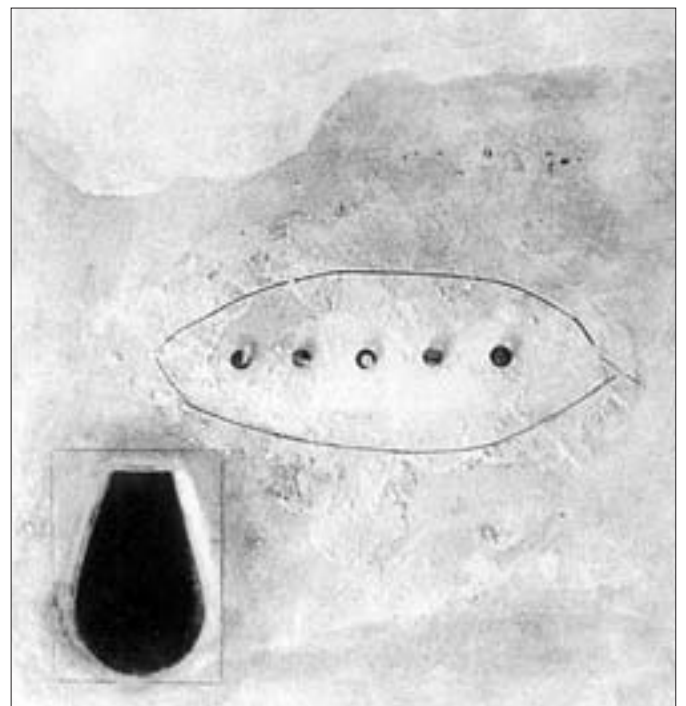
mica amb el complex. I aquí, en aquest país, hi ha gent molt interessant que està fent coses molt interessants. És a dir, que hi ha gent molt potent que, quan treu el cap a fora, resulta que li fan molt de cas. Hi ha hagut molts companys que han exposat a la Fira de Bolonya i han aconseguit molt d'èxit, els ha anat molt bé! I portaven cinc, sis, set, vuit... deu anys per aquí, per Barcelona, per Catalunya... i passaven sense pena ni glòria. Alguna cosa passa.

Què creus que ens cal a la nació catalana?

Crec que ens cal, de vegades, no mirar-nos tant el malic, ésser exigents amb nosaltres mateixos i que ens donin l'independència, que és l'important. El que passa és que la independència mirant-te el

malic i caient en els errors, en els que de vegades caiem, tampoc no la vull. Si la independència suposa un centralisme *puro y duro* doncs... no la vull! Si la independència suposa un conservadorisme extrem i una endogàmia extrema, no la vull. Jo em sento català i crec que és una cultura totalment diferent i em sento europeu, i evidentment no em sento espanyol. Això és una cosa que de vegades discutim amb molta gent. I els respecto molt, als espanyols. Penso que som europeus però som catalans, tenim una història, tenim una identitat, tenim una llengua i tenim una cultura prou potent. Jo la sento! M'és igual, el que diguin, és un sentiment.¶

Pintura 'Joc de Bales', de Joanpere Massana

BIG MAMA & JOAN PAU CUMELLAS

Cares reflexades en el disseny del CD:

Joan Pau: Les composicions del disseny gràfic les ha fet, sobretot, la **Montse** i representa una mica tot el que hi haurà dins el disc.

Montse: Sí. És un dibuix que representa una casa amb tot de cares i, com que el títol és *En el nom de tots*, és aquesta reunió de gent i cada cara va associada a una cançó. És l'expressió d'aquesta cara la que ens pot anar descobrint una mica de què va cada cançó; per exemple, hi ha un tema que parla dels maltractaments a les dones que es titula *Cara de foc* i hi ha un sen-

yor que té una vermella. Cada cara va associada a una cançó i dins el llibret del disc, a cada pàgina, hi ha la cançó (la lletra) amb la cara. La intenció és que la gent no només rebí la música d'una manera directa, sinó que s'hi pugui entretenir i pugui buscar-hi més contingut artístic.

Quines cançons representen millor el nou disc?

Joan Pau: Potser totes, perquè, realment, si l'escoltes veus que és molt variat. Cada cançó té un sentit per a nosaltres i és difícil escollir-ne una. Si pares atenció a la que dóna nom al disc, *En el nom de tots*; és molt representativa del fet de parlar de la guerra, del no a la guerra, de les vicissituds per les quals han passat els avant-

passats nostres... però, és clar, no només ens podem quedar amb això, no? Hi ha totes les altres temàtiques i, perquè no, el blues de sempre. És molt difícil perquè realment cada cançó té una personalitat molt especial. Fins i tot el fet d'haver tocat amb músics diferents a cada cançó, doncs... encara ho fa més notori.

Montse: Sí. És un disc que, tal es veu a la portada, hi ha moltes cares. Moltes d'aquestes cares són nostres, moltes facetes, i unes cançons que s'equilibren amb les altres. Una de més trista s'equilibra amb una de més alegre i una

'En nom de tots', un disc per la pau i la llibertat

de més poètica s'equilibra amb una mica més senzilla.

Per aquest motiu, a l'hora d'escollir en aquest disc... totes les cançons eren importants. No vam deixar de cuidar-ne cap. Totes les vam cuidar igual, tant a nivell de gravació com a nivell d'assajos.

Si poguéssiu canviar una cosa, una sola cosa d'aquest món, per on començaríeu?

Montse: Per la gana, que no hi hagués gana; que ningú no passés gana. Demanaríem que els polítics es possessin d'acord per a que s'acabés això, perquè potser és lo més bàsic. Faria que tothom pogués menjar i tenir una mica de dignitat a les seves vides.

Joan Pau: Tenint en compte

les darreres notícies que llegia avui... afegiria, al que ha dit la Montse, que no hi haguessin desigualtats socials. Hi hauria molta cosa feta.

En poques paraules, el nou treball és:

Montse: *En el nom de tots* és un disc per la pau i la llibertat. Demanar que no hi hagi violència, que no hi hagi conflictes. És un no a les guerres; és un no al sofriment dels éssers humans. Si tu et poses en el lloc de la persona que està patint, oi que no vols ser-hi? Doncs... no desitgis això per a ningú. Nosaltres no parem de reiterar-ho amb música i ho diem d'una manera que t'entri bé.

Joan Pau: Ho secundo.¶¶

Big Mama i Joan Pau Cumellas, en una imatge promocional

Pont aeri

Encara que a alguns us pugui semblar estrany, en Ferran i en Toni van viure el seu primer pont aeri a Madrid com una veritable aventura digna de les pel·lícules hollywoodianes dels cinquanta. Aquí us en fan cinc cèntims.

Un dimarts de desembre rebo una trucada al meu mòbil. Em comuniquen, per a la meua perplexitat, que l'endemà me'n vaig a Madrid per assistir a una ponència que fa la meua empresa per posar en marxa un projecte pilot. Sí senyor, seria el meu primer pont aeri. Sabia que hi havia molta gent que era aficionada a anar-hi; només cal veure la quantitat de cotxes que porten adhesius al vidre de darrera. Després vaig saber que feien al·lusió a una discoteca que té aquest mateix nom. La vida té aquestes coses, qualsevol dia resols un misteri generat per la pròpia ignorància.

Em presento a la terminal C de l'aeroport del Prat de Llobregat a les 7.45 am del dimecres. La transició fins a pujar

Una imatge de la terminal del pont aeri a l'aeroport de Madrid

a l'avió es fa de manera ràpida. Sense gairebé adonar-me'n, ja estic assegut al meu seient. De cop i volta el Comandante Pascual ens dona la benvinguda. Ja a la pista principal (he de suposar-ho, tot i que al Prat tinc entès que no hi ha moltes pistes), l'amic Pascual prem fort l'accelerador i... cap a Madrid. L'avió, que fins fa poc vorejava la costa, fa un gir de 90 graus abans de sobrevolar el Delta de l'Ebre. Just en aquest moment em pregunto si estic contemplant el principi del final per a les Terres de l'Ebre (tal i com les entenem avui en dia). Espero que no. Reflexiono, ni que sigui breument, sobre tot el que comporta el PHN i penso que, de vegades, el fet de no tenir poder de decisió sobre les coses que ens

afecten directament ens perjudica molt més del que ens podem imaginar.

El desembarco

Abans de posar un peu a terra i poder dir que finalment ja estic a la capital del Reino, em pregunto què es trobarà allà un catalanet com jo. D'entrada ja me n'adono que aquell aeroport és molt més gran que el del Prat. Es pot veure amb facilitat que aquí ja fa temps que els van construir una tercera pista (tan reclamada a l'aeroport de Barcelona) i alguna que altra més de propina. La següent sorpresa és veure que des de fa anys hi ha un metro que en poca estona et porta al centre de la ciutat. Camí de les taquilles per comprar el bitllet intento treure'm del cap el tren cutre

que posa Renfe cada mitja hora per arribar al Prat, els peatges de les autopistes catalanes i tantes altres coses, amb el consol que al 2004 (bé, ara ja no sé si van dir pel 2007, 2009 o 2011) al nostre aeroport hi podem anar amb TGV, o no...

Un cop a la ciutat, veig que tinc temps abans de la ponència per poder menjar alguna cosa. Ràpidament em ve al cap que una cosa típica de Madrid són els *bocata calamares*. La veritat és que a aquelles hores no em vénen massa de gust els calamars dintre d'un panet, així que em decanto per les propostes del cambrer. De tot el que em recita, el que més impacte em causa és allò del *cruasán a la plancha*. Finalment, i com que d'entrada no sé ben bé què serà, acabo inclinant-me

pel *mixto de jamón y queso*. Totes les meves expectatives de ser sorprès s'esvaeixen quan veig que el que

em porten és un bikini. Si l'haguessin anomenat pel seu nom de bon començament...

El de Barcelona

Ja a la reunió, assegut en una majestuosa sala i sense que encara no hagi sortit de la meva boca cap paraula amb clar accent català, ja em diuen «**tú debes ser el de Barcelona, ¿no?**». Com ho saben? Només em cal fer un cop d'ull ràpid als altres assistents per adonar-me que efectivament jo sóc «**el de Barcelona**». La meva camisa i corbata han estat qui m'han delatat, i no ha estat perquè avui m'hagi posat la de colors blau-grana que guardo per si algun dia em conviden a anar a la llotja del Camp Nou. Jo sóc l'únic a la sala que no en porto una de color pastel, majoritàriament

rosa o blau cel. Bé, i no parlem de la camisa, perquè la meva ben normal de ratlles comprada a una botiga al capdavall del Passeig de Gràcia dóna un toc d'exotisme i atreviment entre totes les seves. Les que més em criden l'atenció són les de punys i coll blanc. Tot un clàssic madrileny. No vull ni pensar què em diria la meva xicota si algun dia em veiés amb una camisa d'aquestes.

El retorn

La reunió s'allarga bastant, però no pateixo per si perdo l'avió. Finalment arriba l'hora de tornar cap a l'aeroport i decideixo fer el trajecte amb taxi per almenys veure alguna cosa des de la finestra. El conductor em va posant al dia dels temes polítics i de les

xafarderies que es couen a Madrid. No hi falta una bona pentinada al nou govern de Catalunya gràcies al suport

de los separatistas y los comunistas. No dubto en tirar llenya al foc, però quan intueixo que podem anar cap a terrenys més perillosos, reconduïxo subtilment la conversa cap al futbol, gran tema refugi i que sempre pot salvar a dos homes en cas de no saber de què parlar.

Ja torno a estar assegut en un avió, però aquest és el que m'ha de tornar a casa. Abans de caure rendit en una deliciosa becaina, no puc evitar pensar en com m'agrada Madrid i els clixés que tots ens creem. Somric en imaginar-me com podria ser un article titulat *Puente Aéreo* a la revista dels antics alumnes de la Universidad Complutense de Madrid. ¶

**Antoni Martínez i Ribot
Ferran Simarro Quetglas**

La primera feina

Pompeu & Fabra Associats: Butlletí número 2

Després d'un llarg parèntesi, el col·lectiu torna a ser amb vosaltres. En aquesta ocasió per parlar d'un tema molt poc original però sempre present en les nostres vides: la feina. En concret no volem explicar què pensen els graduats dels seus respectius llocs de treball ni res per l'estil. En aquest segon número de Pompeu & Fabra Associats us volem parlar de com vam trobar, alguns de nosaltres, la nostra primera feina.

A la *bústia* del col·lectiu (ferran.simarro02@aaa.upf.es) hem rebut amb satisfacció nombroses aportacions dels lectors, tots ells ja exercint com a peces de la maquinària productiva de la societat (la vida és així). El fet significatiu és que, sense ànim de realitzar un estudi empíric, les històries personals de cadascú de nosaltres són diferents però tenen un nexa comú: ningú no regala res.

El més sorprenent de tot, sense cap dubte, és el cas d'una companya de Ciències Empresarials que va trobar la primera feina al Servei Català de Col·locació (SCC). No us estranyeu perquè, com ella reconeix, «**d'aquella època no conec ningú que n'hagués trobat una gràcies a això**». El seu cas convida a reflexionar sobre el fet de que el SCC no ofereixi gaires ofertes de treball als graduats i, a la vegada, fa entendre perquè és tan important disposar d'una borsa de treball activa i de qualitat a la universitat.

En parlar de la borsa de treball penso també en els convenis de cooperació educativa que serveixen, en més d'una ocasió, com a primer pas per entrar dins d'una empresa o institució i consolidar posteriorment la permanència un cop graduats.

És el cas d'una altra estudiant, en aquest cas de Gestió i Administració Pública (GAP), que quan li quedaven poques assignatures per finalitzar els estudis va rebre una oferta per treballar a una institució on ja havia realitzat unes pràctiques relacionades amb els estudis. Van pensar en ella quan la seva predecessora va marxar.

Hi ha qui treu profit dels professors de la UPF. El cas que exposo a continuació encara requereix una reflexió més profunda que els anteriors. Es tracta d'una llicenciada en Econòmiques que afirma haver trobat la primera feina contactant «**amb professors de la UPF**». Aquests autèntics introductors al mercat laboral li «**van recomanar gent a qui enviar el CV i demanar una entrevista**». Però la història no acaba aquí, doncs «**per la segona i tercera feina he fet el mateix, però potenciant molt el networking**».

També tenim companys que van recórrer a sistemes més moderns, com és el cas d'un antic estudiant de Ciències Econòmiques i Empresarials que va «**utilitzar els mitjans tradicionals: anunciar als diaris, coneguts i borsa de treball de la UPF...**» i que reconeix que al final va trobar la seva primera feina a temps complet «**per una via inesperada: un anunci a Infojobs**».

Com veieu, hi ha moltes formes de trobar una feina i cap es pot descartar si dóna bons resultats. De cara al proper número del col·lectiu ens agradaria rebre correus electrònics a la *bústia* de com creieu que es podria, des de la vostra perspectiva, conciliar d'una millor manera la vida personal i laboral. Esperem les vostres aportacions! ¶ ferran.simarro02@aaa.upf.es

Roger de Llúria

*Algún cas per excès, en uns altres per defecte, el cas és que **Roger de Llúria** (<http://roger-de-lluria.blogspot.com>) no està content amb les festes majors d'algunes universitats*

Festa major

Un dels espectacles més *freak* del panorama universitari català és allò que s'anomena la **Festa Major de la Universitat Autònoma de Barcelona**. Si haguéssim de buscar una definició més acurada podríem definir-la com a un megabotellón on el calimotxo i la maria són els seus ingredients principals i on les altres activitats brillen per la seva absència.

La Festa Major fou creada a meitat dels vuitanta per trencar la imatge d'una universitat dormitori on només hi havia vida de nou a cinc. La intenció fou bona i les activitats proposades foren prou atractives per a que la festa arrelés. Concerts musicals, cinema a l'aire lliure o gimcames formaven part dels cartells de les primeres edicions. Res a veure amb l'actualitat, ja reduïda a una Telecogresca en versió xirucaire.

Una gran despesa

Amb tots aquests antecedents, no sorprèn que l'equip de govern de la UAB hagi volgut reconduir la festa, després de sondejar la seva possible desaparició. El plantejament

que havia agafat no contribuïa precisament a donar una imatge de seriositat que una institució com la universitat hauria de tenir. Aquesta despesa no és massa comprensible en una universitat que no va precisament sobrada de

recursos. Segons algunes fonts, el cost d'un acte d'aquestes característiques no baixa dels cent mil euros.

Malgrat les bones intencions, el rectorat s'ha topat amb la crua realitat de la generació Playstation i s'han vist obligats a fer la festa major, això sí, incorporant alguns canvis encaminats sobretot a millorar la seguretat. Aquest tema preocupava especialment després dels incidents que hi havia hagut a la comarca i que es temia es poguessin repetir. Afortunadament, això no va ser així i la festa va transcórrer amb tota normalitat.

Irresponsabilitat

La resta ha seguit igual: llauners, maria i litrona per donar i regalar. Cultura i lleure sa, el justet. Es veu que fer una cursa popular o una marató de cinema fantàstic, per posar dos exemples, no és passar-s'ho bé. Un servidor troba molt bé que hi hagi gent que vagi a emborratxar-se. El problema ve quan s'emborratxa afectant, de manera indirecta, els recursos públics. Els ciutadans no hem de pagar els efectes de la seva borratxera en forma de

brutícia o en forma del cost de la vigilància. Novament la universitat pública ha perdut una excel·lent ocasió per fer pedagogia. I algunes associacions d'estudiants demostrant la seva maduresa i sentit de la responsabilitat.¶

La plaça Cívica de l'Autònoma durant el dia de festa major

Sant Jordi, una festa major?

Un servidor es queixa de certs plantejaments festius, però potser és millor tenir una festa amb les seves limitacions que no pas no tenir-ne. A casa nostra ni tan sols tenim festa. Bé, menteixo: oficialment és el dia 23 d'abril (Diada de Sant Jordi), la festa de la universitat. Durant uns anys fins i tot es van fer algunes activitats lúdiques i culturals, com mostra alguna memòria emplenada.

En els darrers anys, en canvi, la festivitat ha estat total, que és la manera de que una festivitat deixi veritablement de ser-ho. No seria millor que el 23 d'abril tornés a ser dia lectiu i fer algunes activitats paral·leles? Segurament hi ha dies més indicats per fer festa, començant per tots aquells divendres o dilluns de pont o pel cèlebre 7 de desembre, dia que ningú no sap què fer amb ell.¶

'Dime de qué alardeas y te diré de qué careces'

Em comenta un dels membres de la Junta Directiva que estan especialment molestos amb l'actitut que ha mostrat l'organització del **Festival de Cinema i Drets Humans**, amb qui van col·laborar en un cicle de cinema i drets humans. Sembla ser que els van menystenir fins el punt que ni tan sols els volien lliurar unes quantes entrades, tot i haver organitzat una part de les activitats d'aquest festival. Però qui pitjor ho va passar fou una companya associada que treballava al FICDH: d'un dia per un altre fou acomiadada sense explicació i de males maneres.

És molt fàcil passejar-se per les ràdios i les portades dels dominicals omplint-se la boca de drets humans i solidaritat. El problema, com ja fa temps denunciava en **Quim Monzó**, és que aquests que parlen tant solen ser els que menys s'ho apliquen. La gent de la Junta, començant pel President, haurien d'anar amb més compte a l'hora de cercar *partners*. I ja posats, potser seria una bona idea que fessin un cicle dels curmetratges que fan els estudiants d'audiovisuals en comptes d'anar a retre pleitesia al primer que ve de fora.¶

El pacte tripartit. Legitimitat democràtica i perspectives de govern

Semblava impossible, però la política torna a estar de moda. Espereu a sentir de la mà de l'Andrés Orté com ha quedat el panorama polític del nostre país després de les peticions de mà creuades i les intrigues que hem presenciats tots plegats. Digne dels millors culebrons.

El passat 16 de novembre va ser un dia històric per la jove democràcia al nostre país. Històric perquè, per primer cop en 23 anys, **Jordi Pujol** no era cap de llista; històric perquè un nou Estatut era demanda en 4 de les 5 principals forces polítiques. Històric per la perspectiva de canvi al govern del Palau de la Generalitat.

Els resultats són del tot coneguts. Aquí tractarem de demostrar que hi ha possibles punts a favor del pacte tripartit entre PSC-ERC i IC-V, i també punts contraris que fan dubtar del bon funcionament del mateix.

Legitimitat democràtica, les majories, els pactes

En un sistema parlamentari amb trets de proporcionalitat com el nostre, les coalicions són part del joc democràtic. La legitimitat de governar no ve definida per criteris de majoria relativa (major nombre de vots o d'escons), sinó per si el futur govern obté la majoria de suports necessaris com per formar una majoria absoluta que consolidi el seu programa de govern. En aquest sentit, tant en nombre d'escons (74 entre els tres partits) com en nombre d'electors, el govern tripartit obté un ampli recolzament.

La naturalesa dels pactes és, en el joc democràtic, l'eina més utilitzada per formar govern a la majoria de sistemes parlamentaris europeus. El propòsit és formar govern. Els avantatges genèrics són que els partits controlen les actuacions dels altres socis de

govern (sobretot quan les conselleries es reparteixen), i la conjunta defensa dels resultats de les polítiques, com a un únic govern, i com a defensa de les promeses electorals de cada partit per separat vers els seus electors.

El major problema dels pactes en el nostre sistema recau en la dificultat, agreujada en el cas de tres partits, d'identificar qui és el responsable de les polítiques del govern. La consolidació de la figura del Conseller en Cap en la política catalana és una tendència que encara exemplifica més la situació al nou govern tripartit.

El Conseller en Cap gestiona i el President té la responsabilitat institucional darrera de les seves actuacions.

Perspectives i claus del nou govern

Del govern tripartit s'espera que sigui capaç de negociar amb el Govern Central el futur estatut i un nou model de finançament. L'actual actitud del Partit Popular a Madrid d'impedir qualsevol modificació legal dels estatuts d'autonomia i del sistema de finançament provoca

una perspectiva de bloqueig de difícil solució entre les voluntats dels votants catalans i les expectatives en l'àmbit estatal. Gran part del futur del govern tripartit passa pels resultats i la divisió de responsabilitats entre ERC, PSC i ICV respecte el que es negociï a Madrid, i de quina actitud prengui CiU

Un vot

en les negociacions: crític amb tot el Govern o només amb el PSC pel seu vincle amb el PSOE?

A nivell de polítiques públiques, un pacte entre dos partits socialdemòcrates i un ecosocialista fa esperar un major èmfasi en les polítiques socials: sanitat, educació, habitatge, pensions, atencions a la infància i la tercera edat. Però també s'espera una actualització del model intern

de territori (creació de vegueries o manteniment del sistema comarcal) i un enfortiment del paper de Catalunya a les Relacions Intergovernamentals, enfortint l'intent de CiU de crear oficines de representació de la Generalitat a l'exterior o aconseguir l'oficialitat del català a Europa.

Les infraestructures, com la tercera pista de l'aeroport, l'arribada de l'AVE o la potenciació del corredor del Mediterrani, són reivindicacions ja fetes pel govern de Convergència i Unió, però el nou govern cal que presentari resultats positius quant a la inversió del govern central a Catalunya, gran dèficit històric del nostre país.

Per tant, un nou projecte s'engega amb nou equip de govern, alts càrrecs a les conselleries, als departaments, a la televisió pública. Noves cares, noves idees, renovació. La democràcia és el sistema que pot fer que els que abans perdien ara resultin vencedors, i que els que han perdut puguin tornar al poder si els votants ho decideixen. La democràcia és aquell sistema on és coneixen les possibles solucions per una situació, però no quina serà la solució final. El poble ha parlat. ¶

avantatges comercials

Nexe us presenta una tria de les ofertes i descomptes que ofereix l'Associació als seus membres.

TOTS ELS AVANTATGES...

formació RACC Automòbil Club Descompte del 20% RACC 20% de descompte a la matrícula de les seves autoescoles i un any gratis com a soci del RACC www.racc.es	banca CAIXA CATALUNYA avantatges exclusius CAIXA CATALUNYA: El Carnet de l'AAAUPF té avantatges financers exclusius. Informa-te'n a qualsevol oficina de Caixa Catalunya, o al telèfon de Línia Total 902 43 88 43 www.caixacatalunya.es	SALUT	SERVEIS JURÍDICS
SOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES UNIVERSITAT POMPEU	oci Grup Roc Blanc Descompte del 10% GRUP ROC BLANC 10% de descompte als seus hotels, centres termals i programes de golf i esquí www.rocblanc.com	UNIPSA-SANITAS Preus especials de l'assegurança mèdica, independentment de l'edat i el sexe QUALIMÈDIC Condicions especials als seus serveis	MELLADO & ASSOCIATS, GABINET JURÍDIC Primera visita gratuïta i 20% de descompte en els serveis VG / ADVOCATS Primera visita gratuïta i descomptes especials en els serveis
formació eviu Preus especials EVIU Accés preferent als cursos d'idiomes www.eviu.com	oci CLÍNICA BAVIERA INSTITUTO OPTALMOLOGICO EUROPEO Descompte del 30% CLÍNICA BAVIERA 30% de descompte sobre el preu normal de les intervencions de cirurgia refractiva. www.clinicabaviera.com	CLÍNICA BAVIERA Preus especials en correccions oculars per làser. 20% de descompte a la resta de tractaments ALLIANZ Assegurances mèdiques des de 16,56 euros	ESPORTS DIR 10% de descompte en la quota mensual ÀMFORA DIVING CENTER Condicions especials als cursos de submarinisme
oci Banc Sabadell tecnoCredit Condicions especials BANC SABADELL-TECNOCRÈDIT Condicions especials, com exempció de comissions, préstecs a interès reduït... www.bancsabadell.com	formació IDEC 5% de descompte en màsters i posgraus. 10% de descompte en cursos de curta durada JEF Condicions especials als cursos PEI Preus de comunitat universitària (entorn a un 25% de descompte) als cursos d'idiomes	FORMACIÓ	OCÍ L'AQUÀRIUM DE BARCELONA 10% de descompte sobre el preu de l'entrada (fins al 30 d'abril) TNC Fins al 20% de descompte en el preu de les entrades i accés a altres promocions
oci L'AQUÀRIUM DE BARCELONA Descompte del 10% L'AQUÀRIUM DE BARCELONA 10% de descompte sobre el preu de l'entrada. Oferta vàlida fins al 30 d'abril, no acumulable. www.aquariumbcn.com	banca RACC 20% de descompte a la matrícula de les seves autoescoles i un any gratis com a soci del RACC	FORMACIÓ	RUBBER RIVER 10% de descompte a les seves activitats d'esports d'aventura GRUP ROC BLANC 10% de descompte als seus hotels, centres termals i programes de golf i esquí
		VIATGES HALCÓN VIAJES Condicions especials SOL MELIÀ Tarifis preferents als seus hotels	BANCA CAIXA CATALUNYA Productes financers especials BANC SABADELL -TECNOCRÈDIT Condicions especials, com exempció de comissions, préstecs a interès reduït... ENCARA MÉS... → Si tens una empresa i vols oferir un descompte als antics alumnes, contacta'n

publicitat IDEC

Miscelània de ciències socials

Continuem amb la creació d'una cadena d'exalumnes, tan llarga com sigui possible. Recuperem una línia iniciada fa dos números. Recordeu que ens cal la vostra participació. Si coneixeu algú de la cadena...

Mireia San Nicolás (Dret, 2002) coneix a...

Elisabeth Navajas
→ Econòmiques
→ Soltera
→ Barcelona
→ Administrativa

CONEIX A ↓

María José Carbajo
→ GAP 1999
→ Soltera
→ Barcelona
→ Administrativa

CONEIX A ↓

David Rodríguez
→ Econòmiques
1995
→ Solter
→ Barcelona
→ Professor

CONEIX A ↓

Moisés Calvet
→ Econòmiques
1994
→ Solter
→ Barcelona
→ Autònom

CONEIX A ↓

Bet Solé
→ Empresarials
1995
→ Soltera
→ Rubí
→ Infojobs

CONEIX A ↓

Daniel Vidal
→ Dret 1997
→ Solter
→ Barcelona
→ Advocat

CONEIX A ↓

Andrés Ramón
→ GAP 1996
→ Barcelona
→ Solter
→ Prepara oposicions

CONEIX A ↓

Xoan Carles Cuesta
→ GAP 1994
→ Barcelona
→ Solter
→ Comptable

CONEIX A ↓

Ferran Simarro
→ ADE 2001
→ Solter
→ Castelldefels
→ Treballa a un banc

CONEIX A ↓

Al pròxim número, esperem el vostres emails (antics.alumnes@upf.edu) per continuar cadena. Si no en rebem, demanarem a l'última persona esmentada que segueixi. Animeu-vos!

Així no és pla

El mateix subtítol del Pla presentat pel lehendakari Ibarretxe, que qualifica aquest com a «**proposta per a la convivència a Euskadi**», ja ens anticipa la gravetat del problema del què estem parlant, tenint en compte que no s'acostuma a proposar allò que ja es té. Estem parlant de xifres de 200.000 ciutadans igual de dramàtic seria si en fossin 200- que han fugit del País Basc per por a perdre la vida, o simplement perquè aquesta s'hi ha fet insuportable, com ho continua essent per les, com a mínim, 1.300 persones -d'altres números parlen de 5.000- que cada dia senten al seu clatell l'alè dels seus escoltes quan, simplement, transiten pel carrer.

Més enllà de l'enfrontament entre constitucionalistes i nacionalistes que fractura, cada cop més, la societat basca, un es pregunta si des de la distància i des de la tran-

quil·litat que dona no sentir-se amenaçat -recordeu **Brecht**-, la nostra capacitat de contemporitzar no ens transforma en insensibles i insolidaris. Apel·lem a la bona consciència en parlar de les víctimes palestines o iraquianes, però aiàls si estem clarament del bàndol de les víctimes o els amenaçats per ETA, si comprenem els seus motius per dir no a un Pla Ibarretxe com a sinònim d'un govern que els humilia i els margina.

Interrogants

La lectura atenta del Pla -cosa que segurament no ha fet molts dels qui el critiquen o el defensen i que jo, modestament, he intentat de fer-té, com a mínim aspectes confosos, per no dir, a ulls de les víctimes i de tots aquells que no simpatitzen amb els nacionalistes (la meitat dels bascos), inquietants. La potestat de l'Administració bas-

ca de regular «**l'adquisició, conservació i pèrdua**» de la nacionalitat basca obre molts interrogants per aquells que, legítimament, comparteixen aquesta identitat amb l'espanyola. Només per establir un punt de comparació, l'estatut de lliure associació d'ERC parla solament de condició política -no legal- de català, el que, a priori, impedeix a l'Estat conèixer quines nacionalitats ostenta cadascú i evitant, a la pràctica, la creació de dues categories de ciutadans -ni millors ni pitjors, només diferents?- com sembla preveure el Pla Ibarretxe, tot i reconèixer, amb la millor de les intencions, que «**ningú no podrà ser discriminat per raó de la seva nacionalitat**».

Un altre dels punts foscos és el plantejament d'un referèndum en «**absència de violència**». Aquesta aparent *concessió* dels qui creuen que ETA no té perquè marcar l'agenda polí-

tica d'Euskadi podria ser considerada com a més sincera si es referís a un escenari d'abandonament definitiu de les armes però, recordant com va acabar la darrera treva dels assassins -allò també era «**absència de violència**»?- , resta el dubte de si tal referèndum podria ser considerat com a «**plenament lliure**».

El Pla Ibarretxe juga a acabar amb ETA, però amb ETA no s'hi pot jugar perquè no hi ha marge de negociació i les seves demandes són inassolibles per Espanya o França i, a més, no responen a la voluntat democràticament expressada dels habitants d'Euskal Herria. O algú s'imagina Iparalde sortint-se del país del fromage? El conseller basc d'Interior va reconèixer que «**ETA només es podia abordar des d'un punt de vista polític**». La seva fi seria també la del Pla Ibarretxe? ¶

Màrius Comorera

'La pelota vasca'

El meu sempre ha estat el bàndol minoritari, el dels *rarets*, el que és acusat de contemporitzar, de no mullar-se, de ser massa idealista, però després de veure *La Pelota Vasca, la piel contra la piedra*, m'he adonat que no sóc l'única.

Només en un context de crispació com la propiciada pel Govern espanyol es pot entendre la demonització de la pel·lícula. El projecte de **Julio Medem** es defineix com una invitació al diàleg, que sempre trobarà a faltar als que no hi han volgut participar. I constitueix precisament això, una aposta pel diàleg, per reunir una sèrie de veus i fer-les parlar ordenadament, a través del muntatge. Perquè la sensació de frustració que es desprèn de moltes intervencions ens fa pensar que hi ha

dues veus, que expliquen dues històries diferents, i una tercera veu, que ens explica una història que no dona tota la raó a ningú però tampoc li treu del tot a ningú. I que l'única que no és sorda és aquesta tercera veu. I que el que passa a Euskadi només s'entén si ho vius, com un embarràs o una depressió.

Força dramàtica

En l'àmbit negatiu, potser es retrata un Euskadi molt rural i atàvic; potser el muntatge també és una forma de subjectivitat, potser només queda de tot plegat un conjunt de moments emotius. Tot i així, la seva força dramàtica és innegable: l'entrevistat amb l'escorta al costat, el muntatge paral·lel entre la vídua d'un Ertzaina assassinat per ETA i la dona d'un pres etarra, la

narració de les tortures que va patir una noia detinguda; i la veu de les víctimes, contràries a ser manipulades pels terroristes, o per l'altre bàndol, pel rendiment electoral que poden reportar-li. I que tot i la crispació ambiental no han volgut cedir a la temptació de l'odi, com el secretari de les Joventuts del PSE-PSOE, **Eduardo Madina**, una veu lúcida, intel·ligent i valenta.

El paisatge està magníficament retratat, amb uns plans picats sobre les gorges i la costa basca que riu-te'n de *Catalunya des de l'aire*, i que, amb la música, serveixen de parèntesi al discurs de cada entrevistat. També és una constant el so de la pilota al frontó, que vol suggerir diàleg, encara que des de la mítica intervenció de **Xavier Trias** al Congrés la metàfora ha quedat desvirtuada.

Una curiositat: els aficionats a l'ornitologia descobriran el pertinaç cant de la tórtora turca, ocell que segons una llegenda grega va ser maleït per la seva obstinació. Quan **Jesús** anava camí del calvari, un soldat va voler alleujar la seva set. Només tenia disset monedes, però l'anciana venedora de llet no va voler rebaixar el preu: divuit, divuit (decaocto, el cant de la tórtora turca). La dona va ser convertida en ocell, fins que vulgui dir «**disset**» i recuperi la seva forma original. Però si un dia diu «**dinou**», serà la senyal que el món s'acaba. De moment, al País Basc sembla que hi ha massa partidaris del dinou, en especial si examinem certes reaccions a la proposta de nou Estatut del Lehendakari **Ibarretxe**. ¶

Montse Vives

Al vent!

De nou, la Montse Vives ens sorprèn als menys hàbils als fogons amb unes receptes boníssimes, senzillíssimes... i una mica arriscades. Us hem advertit.

Contra el que pugui semblar, avui no parlarem de cuina empordanesa, sinó de llegums, i el títol fa referència a un dels seus efectes secundaris més temuts: els gasos. Dispenseu el toc escatològic, però si tenen mala fama és per la creença de que són indigests. Com evitar-ho? Doncs menjant reposadament, i no barrejant-los amb d'altres ingredients que augmentin el seu potencial *explosiu*. Per exemple, les mongetes són molt bones amb calamarsos o cloïsses, i també més fàcils de pair. En canvi, amb xoriço i cansalada la digestió pot semblar la d'una

boa constrictor... Les espècies també poden ajudar a pair millor.

Els llegums contenen força proteïnes de bona qualitat: d'aquí l'afirmació que alimenten tant com un bistec. Sempre he estat enemiga d'aquesta comparació, pròpia d'uns temps on la carn es veia molt de tant en tant al plat, i per tant es sobrevalorava, però aquell plat de postguerra amb llegum i cereal ha estat reconegut per la ciència moderna com un compendi de virtuts nutricionals. Totes les varie-

tats de llegums contenen a més a més fibra (causant dels efectes secundaris), hidrats de carboni, i minerals molt interessants com calci, potassi, ferro i zenc.

Els plats que presentem pretenen exemplificar que els llegums poden ser de fàcil pair, i que ells solets poden compondre un

menú complet.

De primer, el **hummus bi tahini**, un clàssic en totes les taules d'Orient Mitjà, i una bona manera de *disfressar* els cigrons per als qui no els agradin. Aquest puré espès, perfumat de llimona i comí, és un excel·lent entrant, o, acompanyat amb una bona amanida, un sopar d'allò més saludable.

De segon, o plat fort, **llençies vegetarianes**: una magnífica combinació de perfums vegetals i també una bona manera de recuperar el gust pel menjar sense carn. No estic a favor de fonamentalismes de cap mena, però mai no va malament una mica de depuració vegetariana.

De postres, **fals pastís d'ametlles**. No conté ni una sola ametlla, però no ho diríeu mai, si el tasteu. No és apte per al qui tingui prejudicis sobre determinats ingredients: està feta bàsicament amb mongetes blanques. És, però, una bona opció per als celíacs, perquè no hi intervé ni un gram de farina, en la seva preparació. Els nostres prejudicis van ser superats fa temps pels japonesos: us recomano els daifuku mochi, uns pastissets d'arròs i mongeta vermella, als quals la sotasignat hi és addicta des que els va descobrir...[¶]

LES RECEPTES

HUMMUS BI TAHINI

Un pot de cigrons cuits (400g), una cullerada sopera de tahini (pasta de sèsam, en botigues d'alimentació naturista, no és imprescindible), dues dents d'all, el suc i la pell ratllada d'una llimona, oli d'oliva, sal, comí a discreció.

Escorreu i renteu bé els cigrons, i poseu-los al vas de la batedora. Peleu una de les dents d'all, i afegiu-l'hi, tallada a trossos. Col·loqueu l'altra dent sobre un foc encès, i, quan la pell es desprengui i es comenci a cremar, l'enretireu, l'acabeu de pelar i el trossegeu també a la batedora. Afegiu la sal, el comí, el suc i la pell de llimona, i un bon raig d'oli d'oliva. Engegueu la batedora, i aneu afegint oli mentre ho tritureu tot plegat, fins que es formi una pasta fina però espessa.

LLENÇIES VEGETARIANES

450g de llençies ja cuites, 1 pastanaga grossa, 1 branca d'api, 1 ceba petita, 1 dent d'all, 100g d'arròs, sal, oli d'oliva, pastilla de brou vegetal.

Netegeu la pastanaga. Talleu-la a trossos petits, junt amb la ceba, l'api i l'all. En una cassola poseu-hi l'oli, i quan sigui calent, afegiu-hi la verdura. Feu-la "suar" a foc lent, i quan sigui tendra afegiu-hi mig litre d'aigua calenta i la pastilla de brou vegetal. Quan arrenqui el bull, afegiu-hi l'arròs, i quan li faltin cinc minuts, les llençies per a un últim xup-xup.

FALS PASTÍS D'AMETLLES (O DE COCO)

450g de mongetes blanques bullides, preferentment sense sal; 5 ous separat el rovell de la clara, 250g de sucre, el suc i la pell ratllada d'una llimona, 1 sobre de llevat en pols, 3 gotes d'extracte d'ametlles amargues o un grapat de coco ratllat.

Per aquesta recepta són preferibles les mongetes comprades a granel. Renteu-les bé, escorreu-les i passeu-les pel passapurès. Bateu els rovells dels ous i el sucre fins que la barreja sigui escumosa. Afegiu el suc i les ratlladures de llimona, i la "disfressa" escollida, ja sigui el coco o l'extracte d'ametlla. Afegiu la pasta de mongetes i el llevat, barrejant bé. Munteu a punt de neu les clares, i afegiu-les a la mescla anterior, a poc a poc. Col·loqueu-ho en un motlle de 26cm, i enforneu al forn preescalfat uns 90 minuts.

Restaurant Tàbata

Situat al número 27 del Torrent de l'Olla, i amb una hora de pàrking gratuït en un districte on aparcar és un drama, el Tàbata s'especialitza en cuina a la taba. Es tracta d'una pedra calenta sobre la que es cuina carn, peix, ous o verdures, sense addició de greix i conservant al màxim les propietats originals dels aliments. Al migdia trobareu diverses opcions de menú, a 8,50€ el normal i l'especial a 14€, i un plat de pasta fresca del dia. A la seva carta hi ha plats de cuina sofisticada però reconeixible. Comencem per les **amanides**: us la poden preparar al vostre gust, si apunteu els ingredients que desitgeu, en una tarja encartada a la carta. Les que ja estan preparades es caracterit-

zen per la combinació de textures i temperatures: per exemple, **cruixent de formatge brie amb carbassó**. Els entrants reelaboren plats i ingredients de cuina casolana, però amb el toc sofisticat que volem trobar quan mengem fora de casa. Destaquem el punt exacte de cocció dels **remenats**, amb l'ou perfectament cuit però no eixut. També hi trobareu diferents **carpaccios**, des del clàssic de vedella amb parmesà fins als de salmó i gambes al perfum de llorer, o bacallà a l'oli de menta i coulis de tomàquet, i el curiós carpaccio de pop amb vinagreta de feira.

Pel que fa a les tabes, recomano vivament que les tasteu: la **carn sobre la pedra**, un sistema de cocció tan vell

Crítica gastronòmica

Restaurant Tàbata
Torrent de l'Olla, 27
08012 Barcelona
Tel. 93 237 84 96

com la humanitat, excita tots els sucus gàstrics: això sí, demana gana per fer-li tots els honors. No us espanteu, la carn arriba a la taula crua, però es va fent amb l'escalfor de la pedra, al punt desitjat, i també porta una guarnició de verdures i un assortit de salses. Com que no tothom suportaria la visió d'un tall de carn crua a taula, el Tàbata preveu algunes tabes de peix, i un assortit de verdures, i per als impacients, alguns plats que segueixen la tònica general de la casa, com el **confit**

d'ànec amb bunyols de poma al caramel, o la cua de rap amb tomàquet confitat i xips de carbassó.

Una carta de vins no gaire extensa però suficient, on destaca el **cava Tàbata Brut Nature** si heu de celebrar alguna cosa, us servirà de perfecte acompanyament.

Ah, per cert, el Tàbata és també un restaurant d'inserció laboral per a persones amb intel·ligència límit, gestionat per la fundació ACIDH. Si no us ho dic, no ho hauríeu notat, oi? Doncs el mateix em va passar a mi, i crec que aquest és millor compliment que es pot fer. En un sector ple d'aficionats, la professionalitat dels que treballen al Tàbata és impecable. ¶

Montse Vives

Una associació per a la integració

ACIDH, Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà

Les persones amb intel·ligència límit són aquelles amb un quocient intel·lectual entre 70 i 85, és a dir, per sota del normal però sense entrar en la disminució. Aquestes xifres es tradueixen en una persona que no té retard mental, però tampoc totes les habilitats cognitives i personals per fer front a les exigències de l'entorn que té una persona normal. La seva condició intermèdia, en terra de ningú, origina una problemàtica específica, que no obté cap resposta oficial. No tenen dret a cap ajut públic per la seva condició, ni tampoc a cap recurs social per a disminuïts, perquè de fet no ho són, però necessiten d'un suport especial a l'escola, en la seva integració en el món laboral, i molt possiblement en d'altres àmbits de la seva vida. No oblidem que vivim en una

Si voleu més informació, o donar un cop de mà:

ACIDH

Siracusa, 53

08012 Barcelona

Tel.: 93 285 99 77

Web: www.acidh.org

societat altament competitiva, on no sembla haver-hi lloc per als diferents: ells no entenen a la societat, però la societat tampoc no els entén a ells. Es calcula, a més, que són el 2% de la població.

La iniciativa

Davant de les mancances a les que s'enfrontava i encara s'enfronta aquest col·lectiu, va néixer de la iniciativa particular d'un grup de pares i professionals, liderats per **Montserrat Baró**, l'Associació catalana d'integració i desenvolupament humà, ACIDH.

En principi comptava amb **Escola i club de lleure**, que

volien cobrir les necessitats educatives i de relació social d'aquest col·lectiu. S'hi afegiren, a poc a poc, diverses llars-residència: així es fomentava l'autonomia d'aquestes persones.

Més tard es va crear un **Centre de Diagnosi i Suport Psicològic**, per donar una resposta global a la problemàtica a la que s'enfronten les persones amb intel·ligència límit i els seus familiars. Una gran part de la tasca la desenvolupen voluntaris, però les necessitats específiques del col·lectiu feien necessària una formació específica, que també proporciona l'ACIDH.

Un projecte que s'amplia

En l'actualitat, la seu del carrer Siracusa disposa de diversos centres especials de treball, que són la **Bugaderia Gràcia neta**, el **Càtering Gràcia Nyam**, i la **Perruqueria**

Pentina i Talla. Al seu projecte educatiu s'hi ha afegit una **Escola de Formació per a Adults**, oberta també a persones amb risc d'exclusió social. A més a més, tenen un projecte d'**escola d'hostaleria**, en el qual s'integraria el Restaurant Tàbata, com a lloc on desenvolupar-hi les pràctiques professionals.

Així mateix, han creat la **Fundació Tutelar**, per assumir la tutela de persones amb intel·ligència límit o discapacitat psíquica lleu, proporcionar assessorament psicològic i jurídic i donar suport a l'Associació.

També treballen per la visibilitat d'aquest col·lectiu, i es proporciona suport i ajut per al desenvolupament integral de les persones que l'integren. Han fet molta feina, però encara n'hi ha molta de pendent. ¶

Montse Vives

‘Primera plana’

El quart poder sempre ha suscitat l'atenció dels més aguts observadors de la vida real, com són els escriptors o els guionistes cinematogràfics. I probablement ha estat un dels més prolífics en aparèixer a pantalles i escenaris. No és d'estranyar doncs que quan **Ben Hecht** i **Charles MacArthur** van estrenar el 1928 *Primera Plana*, aquesta ràpidament es va convertir una de les comèdies nord-americanes més famoses arreu del món. *Primera plana* ha estat duta a les pantalles cinematogràfiques quatre cops fins al dia d'avui. Dues han estat, però, les versions cinematogràfiques que la van popularitzar arreu del món: la de **Cary Grant** de 1940 i la de **Jack Lemmon** i **Walter Matthau** de 1974.

Dur als teatres una versió de *Primera Plana* pot ser un arma de doble tall. D'una banda es

compta amb la seguretat que dona dur a l'escenari una obra coneguda pel gran públic. Però, d'altra banda, també implica caure en les comparacions de les versions anteriors, especialment les cinematogràfiques. El repte era precisament aquest, i es pot dir que fou superat més que satisfactòriament. Un director que és un valor segur, **Sergi Belbel**, una elecció acurada dels actors i, sobretot, un excel·lent treball d'escenografia van dissipar qualsevol dubte.

El nostre nou crític teatral, el **David Rodríguez**, ens explica el seu parer de l'obra 'Primera Plana', que va veure amb un bon descompte gràcies a l'acord de l'AAAUPF amb el TNC

La decisió de fixar l'escenari al centre de la sala, al voltant de la taula de redacció, fou molt encertada i ajudava a donar caliu. També contribuïa a donar agilitat el fet que els actors s'anessin movent per l'espai de butaques, cosa que ajudava molt en una obra que podia despertar sospites a causa de la seva llarga durada (tres hores i quaranta minuts). Llevat de la part inicial, on el tempo de l'obra no estava ben agafat, l'obra no s'allargava innecessàriament.

Dels actors només voldria ressenyar un parell: el descobriment de **Lluís Xavier Villanueva** (el **Ramon** de *Plats Bruts*) en un registre completament diferent al que ens té acostu-

mats al gran públic. I la interpretació de **Lluís Soler**, que broda el paper de **Xèrif Hartman**, segurament un dels més divertits que hagi passat sobre l'escenari del Nacional.

El TNC va tenir l'excel·lent idea de crear un menú espe- cífic (*Primera Plana*) per a l'ocasió. Per només 3,5€ es podia degustar un hotdog o uns sandvitxos a l'estil de Chicago i una beguda durant els

entreactes. També fou encertada la idea d'oferir l'obra en format paper per un preu mòdic (6€). En canvi, la refrigeració de la sala va donar la nota menys favorable, ja que la temperatura era massa alta. En tot cas, i amb permís de la calefacció, l'obra es va merèixer un excel·lent. ¶

Llevat de la part inicial, on el tempo no està ben agafat, l'obra no s'allarga innecessàriament

LA FITXA

Versió: Jordi Galceran
 Direcció: Sergi Belbel
 Intèrprets: Santi Monreal, Jordi Martínez, Fèlix Pons, Manuel Veiga, Jordi Puig Kai, Frank Capdet, Jordi Banacolocha, Roser Batalla, Carles Martínez, Jordi Diaz, Jordi Boixaderas, Mónica Aybar, Francesca Piñón, Lluís Soler, Irene Montalà, Àngels Poch, Quimet Pla, Miquel Bonet, Lluís X. Villanueva, Jordi Bosch, Jorge Serrano

EL MILLOR I...

El millor

- ▶ La disposició de l'escenari
- ▶ L'encert a l'hora de triar els actors
- ▶ El menú *Primera plana* que s'oferia als entreactes per només 3,5 eur.

Millorable

- ▶ La temperatura de la sala. El dia que hi vam anar la temperatura era excessiva.

viatges d'estar per casa

En (quasi) boles a la neu

Una freda i reconfortant experiència en aigües termals envoltat de neu és el motiu de l'excursió que ens proposa en **Màrius Comorera**

La felicitat és banyar-te en unes termes romanes d'aigua sulfurosa a 45°, enmig del bosc i mentre neva sobre nevat. Així de feliç, i amb un púdic banyador com a única vestimenta, vaig gairebé encetar el 2004, dos dies després de Cap d'Any. Si hagués de dir quelcom que vaig trobar a faltar només podria citar una ampolla de cava enterrada en el glaç i a l'abast de la mà. Aquesta escena, però, resultaria d'un hedonisme tan obscè que la reservo només per a la meua imaginació. Igual que d'altres escenes de més difícil execució, que també reservo, i que, ja em disculparan, no comparteixi amb els lectors.

El municipi francès-català fins que Espanya el va lliurar a França per obra i gràcia del Tractat dels Pirineus (1659) i amb la nocturnitat i traïdoria del qui dona alguna cosa que no és seva— de Dorres, enclavat a la Cerdanya, alberga aquest prodigi de la natura que són les aigües termals. Els romanes, segurament amb menys manies que jo alhora de fer efectives les seves fanta-

sies, ja van pensar que allò donava per fer-hi alguna cosa i es van posar mans a l'obra. Armant-se de valor i carregant-se de granit van construir-hi uns banys per relaxar-se quan baixessin de pistes.

No sé si els romanes esquiven o no, però el cert és que la visita als banys de Dorres resulta altament recomanable després d'una intensa i esgotadora jornada de cues als remuntadors de Font Romeu, l'estació més propera als banys però no pas l'única de la zona. També es pot, però, optar per anar-hi després d'un relaxat esmorzar a base d'untar croissants amb mantega, el millor que li pot passar a aquesta pasta segons la divertidíssima novel·la de **Pablo Tusset** i el que vaig fer jo abans de dirigir-me directament a les termes.

Sensacions

Passat el mal tràngol de llevar-se la roba als precaris vestidors, finestra trencada inclosa, i del brusc contacte de la pell amb la neu i el sota zero, només resta endinsar-se en l'aigua d'una de les

instal·lacions existents. La primera que ens trobem és una piscineta allargada, estreta i poc fonda, amb capacitat per unes 30 persones. A pocs metres se situa una banys petita i prou fonda amb

capacitat per no més de 10 persones, més arrecerada i amb l'aigua més calenta que l'anterior gràcies a la ubicació del sortidor d'on brolla el líquid element, fent funcions de reposacaps, massatge hidràulic al bescoll inclòs. Hi ha també dues banyeretes individuals a cobert, però les sensacions aquí dins són inferiors a les que proporcionen la resta.

Un cop dins les termes, la

plàcida contemplació del paisatge nevat, l'atent seguiment del descens dels floquets i l'acurada observació de la seva dissolució en contacte amb la pell no submergida conformen l'activitat principal del banyista despreocupat i amant del *dolce fare niente* tot i la presència d'excèntrics que aprofiten el temps per destinar-lo a la meditació transcendental. O almenys això pot semblar si jutgem la cara d'èxtasi d'alguns. No tot és pau i harmonia, però, a l'univers de Dorres. Pels qui vulguin emocions fortes existeix la possibilitat d'enfarinar-se en la neu com una mandonguilla i tornar a l'aigua amb el consegüent tonificant pessigolleig per tot el cos que aquesta acció provoca.

Després de la remullada, no són moltes més les coses a fer a Dorres, excepte una visita al bar del poble, ja vestits, per prendre una beguda calenta o alcohòlica —o totes dues coses si optem pel *vin chaud*— per entrar, de nou, en calor. I després d'aquest inici tan prometedori, la Cerdanya s'obre als nostres peus calçats. ¶

És la infància el Paradís?

L'art més solidari, però no per això menys art, s'exposa al Centre Cívic Barceloneta, aquest cop a favor dels més petits, però no per això menys capaços d'alliçonar als adults. En **David Álvarez** organitza i escriu.

Aquells que vam néixer durant el *Baby-Boom* ja som grandets. Diuen que és per això que hi ha un repunt en la natalitat actual, degut a que hem començat a procrear i ens hem decidit a arreglar les estadístiques de natalitat d'aquest país.

Quina sorpresa quan una companya de la facultat, l'institut o l'escola et comunica que serà mare o quan te la trobes empenyent un cotxet. Nosaltres, als quals la Generalitat considera joves fins als 35 anys, encara ens sorprenem quan ens trobem davant de la possibilitat de ser mares i pares. Però si encara estem fent postgraus, segones carreres o treballant per ETT!

Ara tenim una responsabilitat: l'educació. I ens hem de preguntar quin és el model educatiu que volem per als nostres fills. Per plantejar-ho a la brava: hem de convertir els llops de **Hobbes** en persones o hem de deixar els bons salvatges de **Rousseau**, plens de potencialitats increïbles, que es desenvolupen donant el millor d'ells mateixos, amb el nostre suport, però sense imposar-los camins unidireccionals?

El marc de l'exposició

El que vull dir és que tenim, davant nostre, un seguit d'institucions de l'educació que es proposen integrar el nen en la societat marcant-li

Obra de l'Angela Lorza, que es pot veure a l'exposició

pautes de comportament i aprenentatge, donant-li valors, desigs i somnis, però també escapçant sense cura certes potencialitats inadvertides en l'infant.

Sobre tot això hem intentat reflexionar un grup d'artistes i gent de diversa formació, i el resultat en serà una exposició

L'exposició explora la potencialitat artística de l'infància

al Centre Cívic Barceloneta, titulada *Exp-36. Edats. Infància*, que tindrà lloc del 12 al 28 de febrer de 2004. Si us interessa, podeu venir a reflexionar amb nosaltres.

Els artistes

L'Àngela Lorza, artista convidada, nascuda el 1991, combina diferents disciplines: teatre, dansa, pintura música i escriptura. Apassionada de la mitologia medieval, prepara un conte il·lustrat titulat *La dama del Grial*. Segons comenta, entre els objectius de la seva obra està el «**plantejar el coneixement i el saber com a punts de referència cap a la recerca personal i de llibertat**» o també «**mirar cap al**

nostre interior i reconèixer en ell la consciència d'escollir entre un camí o un altre».

Seria, tal i com plantejarem, el tema de l'educació guiada i centrada en el món contra una educació exploradora, centrada en el jo, en el descobriment d'un mateix i les pròpies potencialitats i capacitats.

El gruix de l'exposició el presenten sis artistes:

Lorena Torres, il·lustradora, planteja l'abandonament de la il·lusió quan arribem a l'edat adulta i la possibilitat de la seva recuperació.

Laura Mateu, fotògrafa, ens dona una visió del món intercultural dels nens del Raval, mostrant-nos contraposades fotos dels nens somrients i un paisatge urbà en reconstrucció. Il·lusions, decadència i la promesa d'una vida millor conviuen al seu treball.

Carla Ros farà una selecció de la sèrie *Children* on conviuen bellesa plàstica i cruesa de l'expressió dels retrats, innocència i aquella mirada reflexiva que tenen els nens que no han viscut al costat bo de les societats opulentes.

Pablo Ramírez, pintor, utilitza el color i el traç de forma infantilitzant, prenent com a referent els contes i plasmant-

Exposició

Centre Cívic Barceloneta

Del 12 al 28 de febrer de 2004
Correría, 1-9. Barcelona
tel 932213241 - fax 932213160
civicbarceloneta@teletel.es

los de manera alhora violenta i harmoniosa. Proper, en certa manera, a l'Àngela Lorza per la seva aproximació al tema del coneixement i la memòria, i amb cert toc místic.

Mizzi presentarà els resultats de diversos treballs i tallers, entre ells, el *Minihappening del dibujo infantil*, on planteja als adults el fet que la seva formació gestual no és escollida sinó imposada i els convida a participar en un intercanvi de coneixement no submís amb els nens.

El grup *Kaleidoscopia*, format per **Raquel García** i **M. Dolores Jiménez**, que basa el seu treball en la interdisciplinarietat i l'art relacional, realitzarà diversos tallers i jocs amb els nens i, amb l'ajut d'una càmera de vídeo, els entrevistarà per acostar-nos a la seva visió del món.

La participació activa dels artistes, amb visites guiades i tallers, i els visitants, tant nens com adults, ens permetrà pensar com volem que creixin els nostres fills. ¶

España. Una contra Todos

Seguim amb actualitat política de la mà d'un entusiasta col·laborador anònim, que ens expressa els seus desitjos per al nou any i per a una nova España.

«España, aparta de mi este cáliz» (Vallejo)

Por primera vez en la historia democrática de Cataluña, y de España, existe la política. No hablo de cambios, pactos, financiación, etc. Se abre ante nosotros la posibilidad de discutir un nuevo modelo de España. Lejos del jacobinismo de

estos últimos ocho años. Lo importante no es lo que gana Cataluña con el gobierno tripartito en la Generalitat y el Ayuntamiento, que es mucho. Lo importante es lo que podemos hacer a partir de ahora por, para y desde España.

Le comentaba mi ilusión, mi excitación, a una amiga que tenía 20 años cuando la transición y reconocía en mis ojos la misma ilusión que ella tuvo entonces: «¡A desalambrar, a desalambrar!». Por primera vez desde que el PSOE perdió la mayoría absoluta, este partido tiene la oportunidad de regenerarse y hacernos una propuesta viva y contra quien haga falta, incluso en el seno del mismo partido. El PSOE no es, ni debe ser el PP, como ha pasado durante estos años en que ha estado en la oposición, bailando al son nacionalista españolista.

Los ciudadanos de España, y de Cataluña, esperamos que el PSOE sepa aprovechar el aire fresco que, forzosamente, le ha de suponer alcanzar la presidencia del Gobierno de la Generalitat a través del PSC, después de veintitrés años de monopartidismo en Cataluña. Es un avance importante, insólito, del que hay que sacar partido.¶

espanya2004@mixmail.com

«Creemos el hombre nuevo (...) de España cantando» (Alberti)

Tenemos gobierno del PSC en Cataluña. Tengamos Gobierno del PSOE en España. Que todo sea nuevo. Acabemos la transición. Hagamos nuevos referendos. Seamos de nuevo ejemplo para el mundo. Hagamos nuestra segunda transición. Los que nacieron después de mí no vivieron ni un día de franquismo, ni siquiera cuando su mamá les daba teta.

Seamos capaces. Creemos una nueva España, ejemplo para y modelo de una nueva Europa. Creemos el nuevo estado-nación de Europa. ¿No seremos capaces? Cuantos sueños, cuantas esperanzas. Hagámoslo, osemos integrar a los radicales, a los que violentan al PP porque no pien-

san igual que ellos, escuchémosles, démosles voz y voto en la nueva España, en la nueva Europa.

Abramos, destruyamos la jaula. O encerremos en ella a las jaurías hambrientas de antiespañoles que se creen españolísimos, que se creen los únicos españoles. Démosles una lección con inteligencia nueva, con pensamiento nuevo, pensemos España de nuevo, en libertad, sin miedo, sin restricciones, sin ira. Verteremos España desde este nuevo pensamiento.

Ahora tenemos la oportunidad. Estamos a las puertas de un nuevo cielo y una nueva tierra. Seamos ejemplo para tantos. Seamos audaces, ahora no hay restricciones de pensamiento, estamos en de-

mocracia, no tenemos miedo, tenemos sangre nueva y pacífica.

Revivifiquemos nuestro legado constitucional pactista, no lo loemos como algo del pasado. Osemos hacerlo presente, abrámonos al diálogo, a todos los diálogos, pactemos, de nuevo, porque somos gente nueva.

Hagamos todo lo que ellos dicen que quieren hacer y no hacen. Prohibido prohibir. Es el momento, ahora (o luego) ¡ojalá sea ahora!

Hagamos algo importante, seamos mejores y descarados, atrevámonos a ser estudiados dos veces en los libros de historia contemporánea del mundo, hagamos una segun-

da transición, mejor, si cabe, que la primera. ¿Quién se atreverá a ser el mejor de los partidos para España?

El PSC-PSOE gobierna, por primera vez en Cataluña, feudo de CIU, después de 23 años. Hay que aprovechar la ocasión que esto supone para España. Hay que arrancar a

España de la política populista y el charlatanismo

facha. ¡Que nos demuestren que no son los mismos perros con distintos collares! Es su deber. Y es también su deber ilusionarnos con una nueva idea posible de España. Para que podamos vivir en paz por una vez y de una vez.¶

espanya2004@mixmail.com

The American Way of Life: exit o tracas?

Ara que els EUA estan tan de moda (si més no, no paren de sortir a les notícies), la **Núria Olaria** (Nuriaof@terra.es) ens dona tres vies per entendre la seva cultura.

Llibre

In America (A Novel)
Susan Sontag
Vintage, Gran Bretanya
2001

He sentit moltes vegades que Amèrica és el continent dels somnis (si més no, els EUA). Segons els habitants d'aquest país, allà tot és més gran i millor. I hi trobem un munt de símbols, com l'Estàtua de la Llibertat o Broadway (l'espectacle en majúscules). A Amèrica, tots els somnis es poden tornar realitat. És per això que he escollit parlar-vos d'aquest llibre, *In America*. Potser podríem començar amb una cita, que pertany a la lletra d'una de les cançons de la Madonna (*Take a Bow*) del CD *Bedtime Stories* (1994). Diu així: «**All the world is a stage/And everyone has their part**», potser inspirant-se en allò que deia **Shakespeare**, i que ja comentàvem a l'editorial del número anterior; en altres paraules, que aquest món és com un gran teatre, on tots nosaltres som actors, en la nostra «**vida real, de cada dia**».

El paper de la dona

Segons la **Maryna** (l'actriu protagonista del llibre), les regles per a l'escenari es poden igualment aplicar a la vida real. A més, i recordant **Virginia Woolf**, que també s'esmentava en el número anterior, la Maryna té la mateixa opinió del paper de la dona: a l'època on el llibre està ambientat (1876), només es

pensava en aquesta com un individu que quedava relegat a la casa i que havia ser humil i servil (a l'home i a la família). Per Maryna, actriu i diva, primer a Polònia i després als EUA, la dona només se sent valenta quan actua damunt l'escenari. Així que, benvolguts companys/es, l'única manera que tenim per a viure i, potser, experimentar totes les sensacions és actuant contínuament. D'aquesta manera podrem arribar a sentir totes les possibles màscares que una persona pot tenir. L'**Eva Maria Sans**, fa dos números ens deia: «**si us preguntessin: "Què voleu fer en aquesta vida?" Respondrieu: Ballar**». Doncs ara podeu afegir: «**actuar**» (i més, amb totes les subvencions d'Aules de Teatre...).

Un dels altres motius pels quals he triat aquest llibre és que, si us fixeu en la portada, el subtítol és *A Novel* (!) (una novel·la, s'entén). Com és que tots els *intel·lectuals* (o aquells que s'hi consideren) es vanaglorien de llegir llibres històrics, filosòfics o d'assaig, com si la novel·la fos un subgènere reservat a les dones (sí, aquí torno a adoptar una actitud feminista), que les compren al quiosc 2x1, amb un didal de porcelana de regal??? M'agradaria demostrar com, a través d'una novel·la, també es poden transmetre moltes idees i ideals, que poden arribar fins a l'ànima del lector.

La trama

Maryna és una actriu polonesa d'important renom que

actua, entre d'altres llocs, al Teatre Imperial de Varsòvia. Juntament amb la seva família (el seu marit i el seu fill) i amics, abandona Polònia i la seva carrera allà per a començar una nova vida a Califòrnia, als EUA. Juntament amb d'altres parelles, es crea una mena de *comunitat utòpica* (inspirada en el falansteri de **Fourrier**) a Anaheim i Maryna afirma que no troba a faltar l'anterior vida; no troba a faltar l'escenari. Però, finalment, es trasllada a viure a San Francisco i debuta, arribant a ser una diva, una altra vegada, tal i com ho va ser al seu país natal.

La idea de la importància dels somnis i del desig, de creure en ells, juntament amb l'esforç i la força de voluntat per aconseguir els objectius que un s'ha proposat (al llibre ens diuen que Maryna era una treballadora incansable), conforma el missatge de la novel·la. Així com el budisme predica que el

principal en aquesta vida es evitar el desig (el causant del dolor), per Maryna, el principal és somiar i desitjar, tenir pensaments positius (tal i com dirien els llibres d'autoajuda actuals) i imaginar, fins i tot, a la novel·la original, en anglès, hi ha un moment on un dels personatges (**Ryszard**, escriptor) diu: «**WRITING IS CONJURING!**», referint-se al possible poder de l'escriptura. Quan plasmes un somni en el paper, pot ser que s'esdevingui realitat. En aquest cas, Ryszard volia escriure sobre un amor impossible que es tornés possible. Però, dintre d'aquesta història, el somni no es tornarà realitat. Perquè la Maryna també diu que les relacions extramatrimonials que succeeixen a l'escenari no es poden portar a terme a la vida real. De manera que Ryszard serà l'amant de Maryna per una temporada, però, finalment, Maryna s'ho repensarà, el deixarà i tornarà amb el seu marit. ¶

American Life
Madonna
2003

«I'd like to express my extreme point of view/ I'm not Christian and I'm not a Jew/I'm just living out the American dream/And I just realized that nothing is what it seems».

Aquesta és la lletra que trobem a la cançó que dona títol a l'últim CD de la **Madonna**, comprovant com la seva visió sobre Amèrica és totalment oposada a la gran esperança que ens transmet el llibre de **Susan Sontag**. La Madonna parla del *somni americà* en primera persona, i sembla estar molt desil·lusionada: «perquè m'he adonat de que res és el que sembla», ens diu. I qui pot haver-hi més americà que la Madonna? A més, si recordem el video-clip, podem veure com ella parodia clarament la *política militar* (o de guerra preventiva) de **Bush**, quan apareix caracteritzada, ella i tots els altres ballarins, amb un uniforme de l'exèrcit. És que, avui en dia, el símbol americà és un *marine*, més

que la família feliç, que es reuneix a taula, a l'hora de dinar, tot bebent Coca-Cola?

D'altra banda, la cançó *Hollywood* també ve a desmitificar aquella idea de color de rosa que tenim d'aquesta part de Los Angeles *fabricadora de somnis* (fa uns tres números, però, jo mateixa la defensava, si recordeu, tot i que la Madonna em supera i em tira per terra els arguments). De totes formes, la Madonna ha participat de la màgia d'aquesta fàbrica en diverses ocasions i, en aquest CD, trobem el tema principal de l'última pel·lícula de **James Bond** (*Die Another Day*) que, en quant a la

lletra, no té gaire a destacar, excepte quan s'atreveix a dirigir-se al pare de la psicoanàlisi, tot dient-li: «**Sigmund Freud/ Analyze this**». Coneixent tots la imatge que ens arriba de la Madonna, no ens cal ser gaire clarividents per endevinar que potser ella pensí que hi ha coses que no es poden analitzar: el llençuatge de les passions.

Una defensa

Finalment, voldria fer una *defensa* de Madonna (per variar); defensar-la de tota aquella gent que la considera *frívola* (per otorgar-li un terme *suau*), quan crec que no fa falta demostrar que ella s'ha guanyat el seu èxit a *pols*. I ho faré, mostrant-vos la seva part més espiritual (que ja vam veure sentir a *Ray of Light*), quan es refereix a **Jesucrist** en dues cançons (*X-Static Process* i *Mother and Father*) i, fins i tot, en una cançó d'amor, en la qual sembla que ens parli d'haver trobat l'amor de la seva vida (a *Nothing Fails*) diu: «**I'm not religious/But I feel**

so moved/ Makes me want to pray/ Pray you'll always be here». És que no recordeu que, en la nostra joventut, existia un disc anomenat *Like A Prayer*? O tots us heu quedat amb l'*Erotica*?

Acabo amb la primera estrofa de l'última cançó, que és un exemple de l'esforç, del dia a dia, del qual també ens parlava la **Maryna** (protagonista del llibre anteriorment comentat). La cançó es diu *Easy Ride*, que és, justament, el que la Madonna no vol i potser l'explicació de com ha arribat fins on ella ha arribat (la critiqueu o no):

«**I want the good life/ But I don't want an easy ride/ What I want is to work for it/ Feel the blood and the sweat on my fingertips/ That's what I want for me**». ¶

Pel·lícula

Pollock
Ed Harris
EUA, 2003

A la pel·lícula d'un dels pintors representants de l'expressionisme abstracte, **Pollock** (interpretat per **Ed Harris**, pel que va ser nominat a l'Oscar al millor actor, i que potser recordareu per la seva intervenció a *El tercer milagro* (**Agnieszka Holland**, EUA, 1999, juntament amb **Anne Heche**) veiem un exemple del somni americà que, finalment, acabarà en desgràcia. Pollock pertanyia a l'Escola de Nova York, de la qual també formava part **Mark Rothko**. Com a característiques bàsiques del seu art podem anomenar la *creativitat espontània* i la influència dels somnis i l'inconscient (basats en els estudis del psiquiatra suís **Carl G. Jung**). Els pintors d'aquesta escola també van estar influenciats per artistes europeus com **Marcel Duchamp**, **Joan Miró** o **Piet Mondrian** (i altres artistes que pertanyien a les corrents cubistes, expressionistes o surrealistes) que, durant la Segona Guerra Mundial, van haver d'exiliar-se a Nova York, ja que el nazisme prohibia el seu art i l'anomenava «**degenerat**».

La vida de Pollock sembla començar molt bé i seguir el *somni americà*, quan es casa amb **Lee Krasner** (interpretada per **Marcia Gay Harden**, pel que

va guanyar l'Oscar) i arriba al seu màxim esplendor, cap allà els anys 40, convertint-se en el primer artista expressionista abstracte americà reconegut a Europa. Però la competència, l'alcohol i la depressió destruiran, finalment, la possible felicitat de Pollock, que no podrà aconseguir conciliar aquelles dues parts que haurien d'aparèixer equilibrades en tot artista-creador: vida-obra. A la pel·lícula, aquesta dicotomia s'aprecia clarament quan Pollock, enmig d'una reunió familiar, està *extasiat* comentant una crítica sobre **Picasso** (contemporani seu). Llavors, li diuen: «**És més important Picasso que la teva família?**». Aquí està tot dit.

El final

Pels que encara no hagueu vist la pel·lícula, sentint-ho molt, us desvetllaré el final, ja que Pollock va morir en un accident en cotxe, mentre conduïa. Anava acompanyat per la seva nova jove companya-amant, **Ruth Kligman** (interpretada per l'elegant bellesa **Jennifer Connelly**; dona en la ficció del matemàtic Premi Nobel **John Nash** a *Una mente maravillosa* (**Ron Howard**, EUA, 2001). Al cotxe també hi anava una amiga de Ruth, que va morir juntament amb Pollock. La Ruth va sobreviure. En fi, és aquest el final esperat, dins l'*american way of life* existent dins l'imaginació d'alguns? Ho deixo a la vostra reflexió. ¶

*Si el senyor Edison aixequés el cap, trobaria que l'electricitat no només encén bombetes, sinó que a més transmet informació per tot el món i fins als llocs més remots. Per **Javier Nicolás** (luisjavier.nicolaso1@aaa.upf.es)*

Internet per la llum

Tots recordem aquells mesos i mesos de forats als carrers, obres i carrers tallats. Operaris treballant per tot arreu per instal·lar una xarxa de fibra òptica que arribi a tothom. Una gran despesa en infraestructura que va hipotecar als operadors de telecomunicacions. Tot per a que puguem tenir a la nostra casa televisió a la carta, telèfon i internet d'alta velocitat via cable.

I és que les tecnologies avançen una barbaritat i allò que semblava tota una revolució ara es queda una mica desfachat. A nosaltres, els humils mortals que no tenim ni idea de telecomunicacions, només volem que tocant una tecla accedim a renfe punto es. Per això tota la informació que ens arriba de nous productes ens acaba donant vertigen. Fa poc m'he assabentat que l'internet a gran velocitat, de gran ample de banda, és possible fer-lo passar per un cable de dos fils tradicionals, com els del telèfon de casa de fa 30 anys. Curiosa cosa, després de gastar milions i milions sembla que podem fer el mateix pel cable de tota la vida.

Però no acaba aquí; les tecnologies han avançat de tal manera que és possible connectar-se sense connectar-se. Vull dir que podem accedir a internet sense endollar cap cable, via inalàmbrica. Com el mòbil, a gran velocitat passant vídeos i música a temps real. I ho podem fer a casa, a un poble o a una estació de tren. Ni fibra ni cable tradicional. Amb l'aire en tenim prou.

I encara n'hi ha més. Si no tenim ni fibra òptica, ni cable tradicional de telèfon, ni volem omplir l'aire d'ones electromagnètiques, podem desplegar una xarxa amb el cable elèctric, el que ens dóna llum a casa, que ja existeix i que arriba fins al més remot poble del món desenvolupat.

Doncs sí, a les empreses elèctriques ja els hi han concedit llicències per ser operadors de telecomunicacions. Ja és possible fer el desplegament d'una tecnologia que permet passar les dades i la veu per la xarxa elèctrica de baixa tensió existent. És diu PLC, en anglès les sigles de *Power Line Communications*. Ja s'han fet proves pilot a diverses ciutats i a principis del

2004 començaran a oferir-la a la ciutat de Barcelona. Des de qualsevol endoll de casa nostre podrem accedir a internet, parlar per telèfon o veure el *pay per view* de la tele. La tecnologia és antiga, ja que té uns 15 anys, però ara es disposa finalment de les condicions per tal de fer desplegaments massius.

Em dóna la sensació que les elèctriques porten algun temps preparant-se per aquest nou negoci i la impressió que tinc és que ja estan preparades per guanyar uns bons diners diversificant el seu negoci i rendibilitzant al màxim la seva infraestructura. Amb aquest panorama a la ment, no crec que cap empresari estigui disposat a continuar gastant diners en foradar carrers i avingudes i desplegar fibra òptica.

Només queda per saber el preu d'ús de tot plegat. Perquè una cosa és clara: cap dels actors implicats en aquest procés és una ONG o una congregació religiosa. Guanyar diners el més ràpid possible és l'objectiu. I no el desenvolupament tecnològic.

Compte. ¶

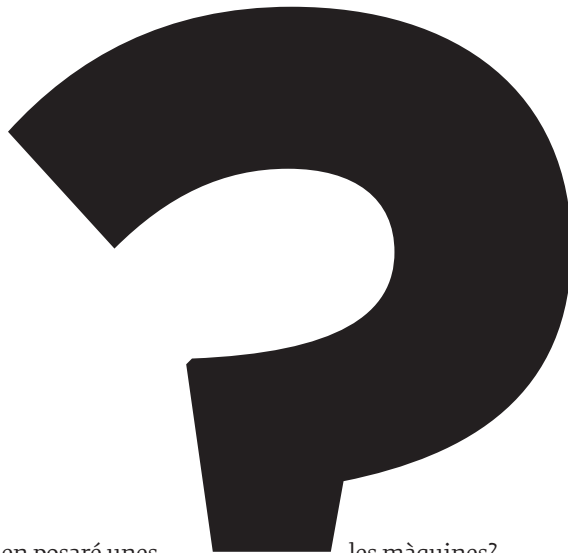
Algunes preguntes sense resposta

Ara que comença un nou any, crec que seria pertinent fer balanç de totes aquelles incògnites, aquelles preguntes sense resposta que molt sovint deixem per impossibles, però que algú segur ha pogut resoldre i no ha tingut mitjans per a difondre'n el descobriment, crucial, utilíssim per a la resta dels mortals. Doncs ara ja podeu fer-ho; teniu, estimadíssims lectors, un espai per expressar-vos (de forma breu i concisa, però això ja haurieu de discutir-ho amb el consell de redacció, i jo de vosaltres no ho faria). Això sí, absteniu-vos tots aquells qui no pogueu demostrar el que afirmeu.

Les preguntes que treuen el son a molts, o que senzillament són ignorades per preservar la salut mental de molts altres, omplirien una enciclopèdia d'uns quants volums, o uns quants DVD-Roms per ser més moderns. I com que, repeteixo, aquest espai que se'm cedeix a cada número no és precisament espaiós, valgui la redundàn-

cia, en posaré unes quantes com a exemple, sense menystenir les demés.

Comencem: per què hi ha monedes que no són acceptades per les màquines expenedores de menjar, tabac o preservatius, i en canvi el botiguer no ens en fa cap lleig? És que les màquines saben alguna cosa que els humans no sabem? O potser és que els humans no estem tan carregats de punyetes com

les màquines?

Seguim: per què hi ha una edat determinada en què els nens diuen «no», una altra en què diuen «per què» i una altra en què comencen totes les frases amb «vull...»? És que els nens neixen amb un programari determinat? Si és així, hi ha garantia? De quant? Si anem al Corte Inglés a reclamar ens tornaran els diners?

I encara més: per què els espectadors s'emocionen amb

*Hi ha preguntes que ens fan la vida impossible, i en **Murphy** ho sap. Per això ens les recorda i per això no ens dóna cap mena de resposta. No entra al seu sou.*

una tortuga que coixeja i que protagonitza tot un programa de la televisió pública, i en canvi ni parpadeja quan sopa davant de l'inventari diari de cadàvers (putrefactes o recents, íntegres o irreconeixibles, llunyans o propers)? Té alguna cosa a veure el conservant E-330 de la Coca-Cola? És una conspiració nordamericana, amb connexions amb l'assassinat de JFK?

Encara que, potser, la pregunta estrella seria aquesta: per què perdem el temps amb preguntes estúpides? Són estúpides, les preguntes? Si ho són, per què? Si no ho són, per què no? Qui diu que són estúpides o no són estúpides? Amb quin dret es pot afirmar, això? Són estúpids els qui pensen en les respostes d'unes preguntes catalogades com a estúpides?

Au, no perdeu més el temps preguntant-vos per què dimonis heu perdut el temps llegint aquest cúmul de bestieses... El temps és un bé escàs i car. Però, per què? ¶

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Nom i cognoms:	D.N.I.	
Domicili	Població:	Codi postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:
Estudis:	Promoció (any de graduació):	
Activitat professional:	Data de naixement:	
Adreça professional:	Població:	Codi Postal:
Telèfon:	Fax:	E-mail:

Com has conegut l'AAAUPF?

Quins són els motius per associar-te?

Autoritzo la difusió de les meves dades a través del directori d'associats: Sí No
Sol·licito la meua incorporació a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra
Barcelona, de/d' de 2004

Signatura

Cal acompanyar aquesta butlleta amb dues fotografies mida carnet. Adreceu la butlleta a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra

EXEN

NO TENIM LÍMIT

Vineyes de Nico (luisjavier.nicolaso1@aaa.upf.es)

BON ANY NOU

SEU Ramon Trias Fargas 25-27. Despatx 40.069. 08005 Barcelona
telèfon i fax Telèfon 93 542 27 59. Fax 93 542 25 32
e-mail antics.alumnes@upf.edu
internet <http://www.anticsupf.net>

Dades bancàries

butlleta d'inscripció a l'Associació d'Antics Alumnes

Titular del Compte

Entitat:

Identificació del compte:

Entitat

Oficina

DC

Núm Compte /llibreta

Autoritzo a l'Associació d'Antics Alumnes de la Universitat Pompeu Fabra al cobrament de la quota a través del compte/llibreta esmentat.

Signatura

Els antics alumnes que s'associïn dins els dos anys següents a la seva graduació abonaran la quantitat de 30 euros anuals, sense haver de pagar drets d'inscripció. Si la inscripció es fa més de dos anys després de la graduació, a la quota anual de 30 euros s'han d'afegir els drets d'inscripció, de 30 euros.